

LIETUVOS TAUTINIO OLIMPINIO KOMITETO ŽURNALAS

OLIMPINĖ PANORAMA

2018 m. rugsėjis Nr. 9 (109)

**Bronžą
iškeitė į auksą**

Šių metų Europos čempionato bronzinės
prizininkės leva Adomavičiūtė ir Milda Valčiukaitė
iškovojo pasaulio čempionato aukso medalius

WWW.LTOK.LT

**EURO
JACKPOT**

LAIMĖK IKI

910

MILIJONŲ EURŲ

TURINYS

12

14

16

24

26

5

SKAITYTOJAMS

LTOK PREZIDENTĖS MINTYS

6

INTERVIU

IRKLAVIMAS – GARBINGŲ ŽMONIŲ SPORTAS

9

TOK NARĖS

MOTERYS OLIMPINĖS VALDŽIOS OLIMPE

10

ŽAIDYNĖS

BUENOS AIRĖSE – 15 LIETUVOS SPORTININKŲ

12

PAGERBTUVĖS

ČEMPIONAI APDOVANOJO BŪSIMUS ČEMPIONUS

14

SUGRIŽIMAS

APIE SPORTĄ IR ŠEIMOS VERSLĄ

16

„LTEAM“ KONFERENCIJA

SIŪLO DAŽNIAU ŽAISTI SLĖPONIŲ

20

ŽVILGSNIS

IRKLAVIMAS IR TARP POPIERIŲ

23

SUKAKTYS

OLIMPINIO ČEMPIONO JUBILIEJAI

24

IŠ ARTI

DAILIOJI IETIES METIKĖ

26

DAILUSIS ČIUOŽIMAS

LIETUVA IŠLAIKĖ EGZAMINĄ

28

KINEZITERAPEUTAS

DIRBA RANKOMIS, KOJOMIS IR GALVA

30

PAMAŠTYMAI

RAIDĖ AR ŽENKLAS, ŽODIS AR NUOTRAUKA?

31

KRONIKA

LTOK ĮVYKIŲ DIENORAŠTIS

34

NETEKTIS

IŠKELIAVO POVILAS PETRAS KAROBLIS

LIETUVOS TAUTINIO OLIMPINIO KOMITETO ŽURNALAS

Leidžiamas nuo 2003 m.
Nr. 9 (109), 2018 m.

VIRŠĖLYJE

Irklavimo pasaulio čempionės Ieva Adomavičiūtė ir Milda Valčiukaite „Scanpix“ nuotr.

REDAKTORIUS

Bronius Čekanauskas

AUTORIAI

Marytė Marcinkevičiūtė
Lina Daugėlaitė
Inga Jarmalaitė
Gediminas Pilaitis
Gedas Saročka
Algis Balsys
Paulius Matulevičius
Dainius Genys

FOTOGRAFAI

Alfredas Pliadis
Vytautas Dranginis

KALBOS REDAKTORĖ

Inga Necelienė

MAKETUOTOJAS

Artūras Gimžauskas

KONTAKTAI

Olimpiečių g. 15, LT-09200 Vilnius
panorama@ltok.lt

INTERNETO SVETAINĖ

www.ltok.lt

SPAUSDINA

„Lietuvos ryto“ spaustuvė

TIRAŽAS

4000 egz.
ISSN 1648-6331
Online ISSN 2351-5899

Jei norite dalytis žurnalo medžiaga su savo skaitytojais, privalu pranešti, kad informacijos šaltinis – „Olimpinė panorama“

VISOS
LIETUVOS
KOMANDA

LTeam

2018

LTeam

APDOVANOJIMAI

*Kas nugalės, priklauso
ir nuo Tavęs!*

Gruodžio

20d.

19:00

„COMPENSA“
koncertų salė
VILNIUS

www.lteam.lt

PERGALĖS NETURI GALIOJIMO LAIKO

DAINA GUDZINEVIČIŪTĖ

LIETUVOS TAUTINIO OLIMPINIO KOMITETO PREZIDENTĖ

Prieš 30 metų Seulo olimpinėse žaidynėse dalyvavo 26 Lietuvos sportininkai. Vis dar su kita vėliava, bet jau kvėpėjo nepriklausomybe. Žaidynės Lietuvos atstovams buvo itin sėkmingos – 14 sportininkų lipa ant apdovanojimų pakylės, du trečdaliai jų pelnytai džiaugėsi aukso medaliais. Nors prabėgo trys dešimtmečiai, Seulo prizinininkai atsimenami. Valdovų rūmuose vykusioje pagerbimo ceremonijoje buvusiems elitiniams planetos sportininkams įteikėme ne tik specialius LTOK atminimo medalius. Jiems plojo pilnutėlė moksleivių ir pedagogų salė, o pasibaigus ceremonijai atletus užgulė žiniasklaidos atstovai – kamerų, diktofonų ir mikrofonų buvo ne mažiau nei prieš 30 metų. Pergalės ir medaliai neturi galiojimo laiko.

Ant scenos lipę Gintautas Umaras, Romas Ubartas, Laimutė Baikauskaitė, Raimundas Udrakis padėjo apdovanoti stipriausias praėjusių mokslo metų Lietuvos mokyklų žaidynių komandas, kurių – ir piniginiiais prizais apdovanotų – buvo 30. Kaip sako liaudies patarlė, viščiukus suskaičiavome rudenį, bet kartu šis renginys buvo ir naujojo Lietuvos mokyklų žaidynių sezono atidarymas. Šiais mokslo metais žaidynėse laukiame daugiau kaip tūkstančio mokyklų iš visos Lietuvos, 200 tūkst. moksleivių, kuriems siūlome 24 sporto šakas. Žaidynių tikslas – ne tik varžytis, bet ir padėti moksleiviams atrasti savo sporto šaką, išbandyti naują

veiklą, pamėgti aktyvią gyvenimą, sportą įsileisti į kasdienybę.

Neįtikėtino dėmesio sulaukė antrą kartą vykusi „LTeam“ konferencija. Žmonių gausa ir susidomėjimas renginiu mus, organizatorius, maloniai nustebino. Konferenciją mačiau ir pranešėjo, ir žiūrovo akimis. Norėjosi, kad kai kurios diskusijos nesibaigtų. Pasirodo, tokie renginiai yra niša, kurios žmonėms, aktyviajai visuomenės daliai, labai reikia. Žmonės trokšta žinių, nori pamatyti ir išgirsti geriausius. Esame pasiruošę šią nišą toliau pildyti.

Karštą rugsėjį keičia renginių dar karštesnis spalvis. 15 jaunųjų Lietuvos sportininkų išvyksta į Argentiną, kurioje vyks trečiosios olimpinės jaunimo žaidynės. Tikiu mūsų jaunimo galimybėmis kovoti dėl aukščiausių vietų. Nesvarbu, kiek mūsų šaliai pelnys medalių, – palaikysiu Lietuvos sportininkus iš visos širdies. Kartu jaučiu pareigą pasidžiaugti, kad šios žaidynės bus pirmosios istorijoje, kuriose dalyvaus po vienodai vaikinių ir merginų. Tai nauja Tarptautinio olimpinio komiteto kryptis. Tai darbų, kuriuos žingsnis po žingsnio atlieka olimpinio vertybes skleidžiančios ir plėtojančios organizacijos, rezultatas.

Pergalių ir spalvų antrąjį rudens mėnesį!

”

NEĮTIKĖTINO DĖMESIO SULAUKĖ ANTRĄ KARTĄ VYKUSI „LTEAM“ KONFERENCIJA. ŽMONIŲ GAUSA IR SUSIDOMĖJIMAS RENGINIŲ MŪS, ORGANIZATORIUS, MALONIAI NUSTEBINO.

IRKLAVIMAS – GARBINGŲ ŽMONIŲ SPORTAS

IŠ BULGARIJOJE VYKUSIO PASAULIO IRKLAVIMO ČEMPIONATO DVIVIETĖS PORINĖS VALTIES ĮGULA IEVA ADOMAVIČIŪTĖ IR MILDA VALČIUKAITĖ GRĮŽO SU AUKSO MEDALIAIS, O VIENVIETININKAS MINDAUGAS GRIŠKONIS IŠKOVOJO BRONŽĄ.

GEDIMINAS PILAITIS

Pasaulio čempionės I.Adomavičiūtė ir M.Valčiukaitė po aukso finišo

Igorio Mejerio (FISA) nuotr.

Kaip nacionalinės rinktinės pasirodymą svarbiausiose metų varžybose vertina, ką mano apie tolesnes mūsų irkluotojų galimybes – kalbame su trečią kadenciją Lietuvos irklavimo federacijai (LIF) vadovaujančiu jos prezidentu Dainiumi Pavilioniu.

I.Adomavičiūtė ir M.Valčiukaitė po finišo Plovdivo trasoje negalėjo patikėti, kad tapo pasaulio čempionėmis. Ar porinės dvivietės įgulos pergalė buvo staigmena ir LIF vadovams?

Nustebino ne tik pergalė, bet ir lietuvių persvara – jos finišavo gerokai atitrūkusios nuo pagrindinių varžovių. Ši pergalė itin maloni I.Adomavičiūtei, o M.Valčiukaitė savo kraityje jau turi prieš penkerius metus iškovotą pasaulio čempionės medalį. Tada ji irklavo su Donata Vištartaite, kuri pernai netikėtai pranešė baigianti sportininkės karjerą.

Aišku, tikėjomės Mildos ir levos medalių, tik nežinojome, kokios prabos jie bus. Prieš mėnesį Glazge (Škotija) vykusiam Europos čempionate jos pelnė bronzos apdovanojimus, nors galėjo šoktelėti ir aukščiau – tąkart visos prizininės finišavo beveik vienu metu.

Plovdivo trasa sėkminga šiai įgulai – prieš šešerius metus I.Adomavičiūtė ir M.Valčiukaitė ten tapo pasaulio jaunimo čempionėmis, skynė pergales ir kitose tarptautinėse varžybose, bet paskui jų keliai išsiskyrė. Pernai vėl sėdusios į vieną valtį jos iškopė į pasaulio moterų irklavimo elitą.

Ką galėtumėte pasakyti apie M.Griškonį, kuris vienviečių valčių klasėje nusileido tik norvegui Kjetiliui Borchui ir čekui Ondrejui Synekui?

Triskart Europos čempionas M.Griškonis pakartojo 2015 m. pasiekimą, kai pirmą kartą iškovojo bronzą pasaulio čempionate. Plovdive 2000 m distanciją Mindaugas įveikė per 6 min. 42,9 sek. Jo varžovai buvo itin stiprūs – vienvietė greičiausiai irklavęs K.Borchas jį aplenkė 4 sek. Glazge Mindaugas buvo antras, nusileidęs tam pačiam K.Borchui.

Prieš Rio de Žaneiro olimpiadą jam teko sėsti į dvivietę valtį kartu su Sauliumi Ritteriu – turėjo pakeisti dėl traumas žaidynes praleidusį Rolandą Maščinską. Mūsų dvivietė iš Brazilijos grįžo su sidabro medaliais. Galbūt Mindaugą permainos šiek tiek išbalansavo, nes jam labiau patinka irkluoti vienvietę. Net ir patyrusiems

porinio irklo meistrams, persėdus į vienvietę, nėra lengva per trumpą laiką persiorientuoti, pajusti kitokį yrį. M.Griškonio startai Bulgarijoje nudžiugino – po visų rokiruočių jis vėl įrodė esąs vienas pajėgiausių pasaulio vienvietininkų.

Kas nutiko vyrų porinei keturvietei, su kuria sietos bene didžiausios viltys?

Geriausiai atsakytų patys irkluotojai. Plovdive konkurencija šių valčių varžybose buvo itin didelė. Keturvietės vyrai kovėsi, atidavė visas jėgas, bet nepateko į pusfinalį. Po finišo du lietuviai nebegalėjo pakilti iš valtės – juos kone valandą gaivino. Kitą dieną dar neatsigavę vėl stojo į startą ir B finale atplaukė paskutiniai.

Glazgo trasoje keturvietę lydėjo sėkmė – Aurimas Adomavičius, Saulius Ritteris, Rolandas Maščinskas ir Dovydas Nemeravičius tapo Europos vicečempionais. Pernai JAV vykusiam pasaulio čempionate keturvietė iškovojo aukšą. Tačiau irklavimo sportas kupinas netikėtumų.

Vienvietę irklavusi Lina Šaltytė-Masilionė Plovdive liko dešimta. Vertas pagyrimo klaipėdietis vienvietininkas Augustas Navickas, neįgalų irkluo-

tojų regatoje užėmęs devintą vietą. Jis – vienintelis lietuvis, startuojantis tarptautinėse neįgalųjų varžybose.

Kokius uždavinius prieš pasaulio čempionatą kėlėte mūsų irkluotojams?

Europos čempionui M.Griškoniumi, vyrų porinės keturvietės ir moterų dvivietės įguloms – patekti į finalus ir ten kautis dėl apdovanojimų. Aukščiausio rango regatose prizininkus nuo nugalėtojų kartais skiria dešimtosios sekundės dalys, tad kažką prognozuoti sudėtinga. Svarbiausia – prasibrauti į finalus, o paskui jau kiek jėgos leis ir kaip Dievas duos.

Gal vyrų keturvietės nesėkmei Plovdive turėjo įtakos tebesitęsiančios geriausios įgulos paieškos, siejamos su rinktinės konsultantu italų Giovanni Postiglione? Anksčiau dėl to netgi buvo įsižiėbę sportininkų ambicijų karai...

Tarptautinė irklavimo federacija (FISA) G.Postiglione'ę net tris kartus buvo išrinkusi geriausiu pasaulio treneriu. Jis Lietuvos rinktinės vadovui Mykolui Masilioniumi padeda rengti irkluojuosius atsakingiausius startams. Jeigu italo patarimai nebūtų pamatuoti, kažin ar M.Griškonis ir S.Ritteris iš Rio de Žaneiro būtų parvežę olimpinis sidabro, o keturvietė – aukso medalius iš pasaulio čempionato JAV.

Visur treneriai eksperimentuoja, ieško geriausios sudėties, kartais jie tiesiog priversti keisti traumas patyrusius sportininkus. Pajėgiais irkluojuojais sustiprinta Italijos vyrų porinės keturvietės įgula Glazge aplenkė lietuvius, o Plovdive konkurencija buvo dar nuožmesnė.

G.Postiglione'ės, dar treniruojančio ir Graikijos rinktinę, kompetencija LIF vadovybei nekelia jokių abejonių, esame jam dėkingi už dėmesį ir vertingus patarimus.

Teko girdėti, kad vyrų rinktinėje vis dėlto buvo juntama įtampa, kurią pats asmeniškai turėjote slopinti?

Pikti liežuviai jau mala, kad vyrų keturvietės įgula Plovdive nekovojo dėl aukščiausių apdovanojimų esą protestuodama prieš trenerių eksperimentus. To nebuvo.

G.Postiglione vienu metu patarė M.Griškoniumi persėsti į eikliau skriejančią keturvietę, kad ten įgytų greičio savybių, tobulintų techniką ir sėkmingiau lenktyniautų vienvietėje. Aukščiausio lygio sportininkai yra subrendę žmonės, patys gerai išmano irklavimo subtilybes. Jeigu tokiais kaip obuolius imsi mėtyti iš vienos

M.Griškonis iškovojo bronzos medalį

valties į kitą nieko nepaaiškindamas, įsižiėbs konfliktai.

Nacionalinių rinktinė nariai išstisus metus rengiasi varžyboms, derina savo gyvenimą su olimpiniais ciklais, atsiskyre nuo šeimų daug laiko praleidžia treniruočių stovyklose, tad reikia įvertinti ir jų psichologijos ypatumus. G.Postiglione – griežtos tvarkos šalininkas. Akis į akį pasikalbėjus su juo ir rinktinės nariais įtampa atslūgo, visos problemos buvo išspręstos.

Anksčiau Lietuvą garsino pavieniai irklai, o dabar priešingai – pergales skina vyrų ir moterų porinių valčių įgulos. Kaip aiškintumėte tokias metamorfozes?

Lietuvos irkluojuojų kelias į sporto olimpą prasidėjo dar sovietmečiu nuo Zigmo Juknos ir Antano Bagdonavičiaus starto Romos olimpinėse žaidynėse – tada jų irkluojama dvivietė su vairininku liko antra. Paskui irklavimo trasose ilgai karaliavo „Žalgirio“ aštuonvietė, kurios legendą vainikavo olimpinė bronzą Tokijo žaidynėse. Europos čempionatuose prizines vietas užimdavo vyrų keturvietė be vairininko, moterų aštuonvietė.

Sovietmečiu būta ir stiprių porinio irklo meistrų: vienvietininkė Genovaitė Šidagytė-Ramoškienė tapo Europos čempione, Vytautas Butkus – Senojo žemyno vicečempionu, Monrealio olimpinėse žaidynėse irkludamas SSRS keturvietę laimėjo sidabrą.

Prieš dešimtmetį nusprendėme stiprinti porinių valčių pozicijas. Dėl to į talką ir buvo pakviestas patyręs specialistas G.Postiglione.

Tačiau smuktelėjo pavienius irklus traukiančių sportininkų reitingai. Ar LIF numato kokių nors permainų šioje srityje?

Jau dabar galėtume drąsiai startuoti aukščiausio rango varžybose, susodinę į aštuonvietę stipriausius porinių irklų meistrus. Kitur taip jau daroma – pajėgūs irkluojuojai kaitalioja valtis varždamiesi dėl vietos rinktinėse, atsižvelgdami į konkurencijos tarptautinėse regatose lygi.

Treniruočių metodika irgi kinta – manoma, kad sportininkai pirmiausia turėtų įvaldyti porinius irklus, o paskui persėsti į pavienę dvivietę, keturvietę arba aštuonvietę valtį. Buvę porininkai vienoda jėga gali traukti pavienius kairiojo ir dešiniojo valtės borto irklus. Tokią universalios irkluojuotojo parengimo metodiką propaguoja G.Postiglione ir kiti garsūs pasaulio treneriai.

Aukščiausio lygio sportininkų pavienių ir porinių valčių klasėse išugdęs treneris Vladislavas Sokolinskis Trakuose sutelkė grupę pajėgių merginų – nori išugdyti universalias irkluojuotojas. Tą patį daro ilgametis Klaipėdos irklavimo centro vadovas ir treneris Liudvikas Mileška.

Lietuvai atgavus nepriklausomybę pirmasis medalį pasaulio čempionate pelnęs M.Griškonis jau peržengė 30 metų ribą, jį vežasi kiti stipriausi irkluojuojai. Irkluojuojams tai pats jėgų žydėjimas. Vis dėlto įdomu, koks mūsų rezervas?

Perspektyvus jaunimo, galėsiančio pakeisti šiandienines žvaigždes, netrūksta. Pasaulio jaunių ir jaunimo čempionatų nugalėtojas Armandas Kelmelis Rio de Žaneiro olimpinėse žaidynėse užėmė M.Griškonio vietą, dvi vietas irkluojuojantys broliai Domanas ir Dovydas Stankūnai, Vytautė Urbonaitė ir Kamilė Kralikaitė sėkmingai varžosi Europos ir pasaulio jaunių čempionatuose. Nepamirškime, kad irklavimas – ištvermės sportas, pajė-

”
AUKŠČIAUSIO LYGIO SPORTININKAI YRA SUBRENDEJ ŽMONĖS, PATYS GERAI IŠMANO IRKLAVIMO SUBTILYBES. JEIGU TOKIUS KAIP OBUOLIUS IMSI MĒTYTI IŠ VIENOS VALTIES Į KITĄ NIEKO NEAIŠKINDAMAS, ĮSIŽIĖBS KONFLIKTAI.

giausių meistrų karjera gali tęstis iki 40 metų.

Pagal Senojo žemyno ir planetos čempionatuose iškovotus medalius irklotojai prilygsta, o gal net ir lenkia sporto karalienę – lengvąją atletiką. Kokia šios sėkmės paslaptis?

Jos šaknys glūdi praeityje, siejamos su ankstesne irklotojų ir trenerių karta, padėjusia irklavimo sporto pagrindus ir jį populiarinusia. Dabartinis etapas – senųjų tradicijų ir įdirbio tęsinys. Lietuvoje dabar veikia 25 irklavimo klubai – Vilniuje, Trakuose, Kaune, Klaipėdoje, Birštone, Šiauliuose, Telšiuose, Kupiškėje, pirmieji dalgai dygsta Šilutėje ir Tauragėje.

Irklavimą kultivuoja apie 400 LIF licencijuotų sportininkų, kurie treniruojasi ir dalyvauja varžybose. Su visais mėgėjais ir senjorais irkluojančių lietuvių būrys padidėtų trigubai.

Ar irklavimo bazės, inventorių, treniruočių sąlygos atitinka šiandienos reikalavimus?

Visų Lietuvos irklotojų sostinė – Trakai, čia vyksta pagrindinės regatos. Galvės ežere jau surengti Europos ir pasaulio jaunių, studentų, senjorų irklavimo čempionatai. Tai pats geriausias įrodymas, kad Trakuose jau sukurta aukščiausio lygio varžyboms reikalinga vandens sporto infrastruktūra. Irklavimo centre belieka pastatyti 40 vietų viešbutį sportininkams.

Pajudėjo reikalai Kaune – irklavimo trasa greitai bus įrengta Lampėdžių vandens telkinyje. Tokia jau yra Šiauliuose – Talšos ežere. Klaipėdiečiai irklotojai, kuriems ankšta Dangės upėje, prieš kelerius metus pradėjo rengti varžybas prie pietinės miesto dalies prigludusiam Vilhelmo kanale. Kupiškio mariose, 6 km ilgio distancijoje, irgi vyksta irklavimo varžybos.

Greitai atsigaus nugalėtojas Klaipėdos irklavimo centras – miesto savivaldybė naujo pastato statybai pagaliau skyrė pusę milijono eurų, dar bus pridėta iš valstybės biudžeto. Tenykščiai irklotojai pareiškė norą kurtis pietinėje jūrų uosto dalyje, kur bus statoma pramoginių laivų priplauka. Ten įsteigus vasaros bazę jie galėtų išplaukti į Kuršių marias treniruotis.

Irklavimas – brangus malonumas. Mes vaikus turime aprūpinti valtimis, irklais, juos stebinčius trenerius – motoriniais laivais. Lenktynėms tinkama vienvietė valtis kainuoja 7–9 tūkst. eurų, dvivietė – dar brangiau, o aštuonvietė prilygsta prabangaus automobilio vertei.

Galvės ežero trasa – vienintelė, kurios parametrai ir įranga atitinka FISA standartus. Ar jos užtenka visiems irklotojams?

Kol kas didelių problemų nejauciamė, bet Trakuose verta įrengti, tiksliau, atgaivinti, dar vieną trasą, kurios pabaiga – ties senąja „Žalgirio“ irklavimo baze. Ja galėtų naudotis baidarių ir kanojų sporto meistrai. Tada Galvės ežere vyktų daugiau varžybų, o Trakuose galėtų stovyklauti ir treniruotis iš kitų šalių atvykę irklotojai. Lietuvai užtektų kelių tarptautinio lygio irklavimo trasų.

Koks likimas laukia „Žalgirio“ draugijai priklausiusios irklavimo bazės pastatų?

Per kelis dešimtmečius ji virto klaukiu žmones šurpinančiu vaiduokliu. Statinius privatizavę verslininkai turbūt puoselėjo viltį čia įkurti viešbutį su vaizdu į Trakų pilį, bet aplinkosaugininkai netvirtina projekto. Taip ir stovi nušiuurę pastatai. Savivaldybei ir šeiminkams reikėtų susitarti dėl privataus turto išpirkimo. Tada čia būtų galima atgaivinti vandens sporto bazę.

Kaip LIF vertina klaipėdiečių svajones prie Danės, arba Dangės, upės ir Kuršmarių įkurti Trakams prilygstantį šiuolaikinį irklavimo sporto centrą?

Sveikiname jų iniciatyvą – Vakarų Lietuvai reikia tokio centro. Uostamiesčio, šiemet paskelbto Europos sporto sostine, valdžia, regis, užsimojo pakylėti į aukštesnį lygį ir vandens sporto kartelę. Suderintomis Jūrų uosto ir savivaldybės pastangomis įmanoma pasiekti tikslą. Klaipėda – Lietuvos irklotojų lopšys. Pirmasis vandens sporto klubas „Neptūnas“ čia įsikūrė dar XIX amžiaus pabaigoje.

Dažnai lankausi Klaipėdoje, nepraleidžiu tarptautinių Dangės regatų, kuriose startuoja ir profesionalūs sportininkai, ir senjorai. Beje, tarpukariu čia gyvenęs mano tėvas Jonas Pavilionis

su bendraminčiu Stasiu Arbušausku pirmieji pradėjo irklais maišyti Dangę. Vilniaus stadione susiradę vokiečių paliktas senas valtis jie Nerimi ir Nemunu iš sostinės nuirklavo iki pat Klaipėdos.

Išaugęs irklotojo šeimoje, pats aktyviai sportavęs nuo vaikystės sukatės tų pačių pomėgių rate. Kas labiausiai džiugina ir glumina, kai atsigręžiate atgal?

Irklavimo inventorių, varžybų organizavimo lygis, žmonės smarkiai pasikeitė, atsivėrė naujos galimybės, bet sportininkų dvasia – ta pati. Argi tai ne žavu? Kaip ir anksčiau irklavimas yra prestižinis, ne vien tiktai jėgos, ištvėrmės, bet ir intelekto reikalaujantis džentelmenų sportas.

Jaunystėje į Lietuvos irklavimo žvaigždes žvelgdavau kaip į pusdievius, nužengusius iš dangaus. Iš pasaulio čempionatų ir olimpinių žaidynių su trofėjais grįžę irklotojai tada buvo garbinami kaip krepšininkas Modestas Paulauskas. Dabar tokie pat pusdieviai vėl vaikštinėja šalia mūsų, bet reakcija santūresnė. Gal žmonės jau įpratę prie irklotojų pergalių?

Lietuvoje daug sporto ir pramogų arenų. Vienam tokiam statiniui skirtų investicijų užtektų, kad būtų išspręstos visos irklotojus jaudinančios materialinės bazės stiprinimo problemos.

FISA posėdžiuose kolegos klausia, kada Lietuva teiks paraišką surengti suaugusiųjų pasaulio irklavimo čempionatą, o aš nežinau, ką atsakyti. Toks renginys kainuotų pusketvirto milijono eurų, bet atsipirkūt su kaupu per suteiktas paslaugas.

Kai LIF Trakuose organizavo pasaulio jaunimo čempionatą, Kūno kultūros ir sporto departamentas garantavo konkrečią finansinę paramą, o paskui savo žodžių išsižadėjo – federacijai teko ieškoti rėmėjų, prašyti banko paskolos. Tokia valdžios pozicija nuteikia prieštaringsiems mintims. ■

MOTERYS OLIMPINĖS VALDŽIOS OLIMPE

**DABAR TARPTAUTINĮ OLIMPINĮ KOMITETĄ SUDARO 97 NARIAI.
TARP JŲ YRA 29 MOTERYS (28,13 PROC.).**

A.DeFrantz

I.Fonseca

1894 m. Paryžiuje vyko Tarptautinis sporto kongresas, per kurį buvo nutarta atkurti olimpinės žaidynės ir įsteigti Tarptautinį olimpinį komitetą. Į pirmąjį Tarptautinį olimpinį komitetą buvo išrinkta trylika narių iš vienuolikos valstybių. Iki 1981 m. TOK buvo vien vyrai. 1981 m. rudenį Vokietijos mieste Baden Badene vyko TOK sesija, per kurią pirmą kartą istorijoje į TOK buvo išrinktos dvi moterys: Venesuelos atstovė Isava Fonseca ir suomė Pirjo Haggman.

I.Fonseca, daugkartinė Venesuelos žirginio sporto čempionė, rašytoja ir žurnalistė, dalyvavo 1956 m. vasaros žaidynėse Melburne. Venesuelos nacionalinio olimpinio komiteto nare ji tapo 1947-aisiais, o TOK dirbo iki 2001-ųjų. P.Haggman buvo Suomijos lengvosios atletikos rinktinės narė. 1972 m. Miuncheno žaidynėse buvo bėgimo estafetės 4x400 m komandos narė, 1976 m. Monrealyje bėgo 400 m ir užėmė ketvirtą vietą, o 1980 m. Maskvos olimpinėse žaidynėse tokį pat nuotolį įveikė septinta. Helsinkyje dirbo fizinio lavinimo dėstytoja. TOK narė buvo iki 1999 m.

1997-aisiais Anita DeFrantz iš JAV tapo pirmąja TOK viceprezidente.

A.DeFrantz – buvusi irkluoja, su JAV aštuonviete 1976 m. Monrealyje laimėjusi bronzos medalį, knygų apie olimpinį sąjūdį autorė.

Tarp TOK narių – Didžiosios Britanijos princesė Ana, kuri, beje, dalyvavo Monrealio olimpiadų žaidynių jėjimo varžybose, Lichtenšteino princesė Nora, olimpinės čempionės Kikkan Randall, Jelena Isinbajeva, Hong Zhang ir kitos garsios sportininkės. Šioje garbingoje draugijoje yra politikų, mokslininkų, tarptautinių sporto federacijų vadovų.

ARTĖJA RINKIMAI

Lietuvos tautinio olimpinio komiteto prezidentė Daina Gudžinevičiūtė gali tapti pirmąja istorijoje Tarptautinio olimpinio komiteto nare iš Lietuvos.

TOK vykdomasis komitetas atrinko devynis kandidatus į TOK narius. Penki iš kandidatų, tarp jų ir olimpinė čempionė D.Gudžinevičiūtė, gali tapti individualiais TOK nariais. Dar keturi atstovautų olimpinio judėjimo organizacijoms. Trys iš penkių siūlomų individualių TOK narių yra moterys – LTOK prezidentė D.Gudžinevičiūtė, Ruandos olimpinio komiteto pirmoji viceprezidentė Felicite Rwemarika ir TOK sportininkų palaikymo koman-

P.Haggman garbei Suomijoje išleistas pašto ženklas

dos komisijos atstovė iš Afganistano Samira Asghari.

Pagal TOK 2020 m. darbotvarkę ir strategines olimpinio judėjimo gaires kandidatus į TOK narius atrinko TOK narių rinkimų komisija, kuriai pirmininkauja Didžiosios Britanijos princesė Ana.

Naujieji TOK nariai bus renkami 133-ioje TOK sesijoje spalio 8–9 d. Buenos Airėse. Jei visi devyni kandidatai būtų išrinkti, TOK narių padaugėtų iki 106. Maksimalus TOK narių skaičius – 115.

BUENOS AIRĖSE – 15 LIETUVOS SPORTININKŲ

SPALIO 6–18 D. ARGENTINOS SOSTINĖJE BUENOS AIRĖSE VYKSIANČIOSE TREČIOSIOSE JAUNIMO VASAROS OLIMPINĖSE ŽAIDYNĖSE LIETUVOS GARBĘ GINS AŠTUONIŲ SPORTO ŠAKŲ ATSTOVAI. SUPAŽINDINAME SU MŪSŲ DELEGACIJA.

SPORTININKAI

EGLĖ STALINKEVIČIŪTĖ
GIMNASTIKA

Amžius: 15 m.
Rungtis: laisvieji pratimai, buomas, atraminiai šuoliai, lygiagretės
Laimėjimai: Lietuvos čempionė
Pomėgiai: prekybos centrai, kino filmai

KAMILĖ KRALIKAITĖ
IRKLAVIMAS

Amžius: 17 m.
Rungtis: JW2–500 m
Laimėjimai: 2018 m. Europos jaunių čempionatas – 3 vieta, 2018 m. pasaulio jaunių čempionatas – 4 vieta, Europos U23 čempionatas – 6 vieta
Pomėgiai: serialai, filmai, užkandinės

VYTAUTĖ URBONAITĖ
IRKLAVIMAS

Amžius: 17 m.
Rungtis: JW2–500 m
Laimėjimai: 2018 m. Europos jaunių čempionatas – 3 vieta, 2018 m. pasaulio jaunių čempionatas – 4 vieta, Europos U23 čempionatas – 6 vieta
Pomėgiai: knygos, filmai

DOMINYKAS ČEPYS
LENGVOJI ATLETIKA

Amžius: 17 m.
Rungtis: rutulys
Laimėjimai: Lietuvos jaunių ir mokinių čempionas, 2017 m. EJOF – 11 vieta
Pomėgiai: krepšinis, futbolas

DOVIDAS PETKEVIČIUS
LENGVOJI ATLETIKA

Amžius: 17 m.
Rungtis: 110 m barjerinis bėgimas
Laimėjimai: Baltijos šalių jaunių čempionas, Lietuvos 15-mečių rekordo autorius (60 m b/b), 2017 m. EJOF – 5 vieta (110 m b/b)
Pomėgiai: muzika, animacija, knygos

MATAS MAKARAVIČIUS
LENGVOJI ATLETIKA

Amžius: 16 m.
Rungtis: diskas
Laimėjimai: Baltijos šalių jaunių komandinis čempionatas – 1 vieta, Europos jaunių čempionatas – 12 vieta
Pomėgiai: dviratis, piešimas, stalo tenisas

KOTRYNA TETERĖKOVA
PLAUKIMAS

Amžius: 16 m.
Rungtis: 50 m, 100 m, 200 m krūtine
Laimėjimai: 2018 m. Europos jaunių čempionatas – 1 vieta, 2017 m. EJOF – 4 vieta (100 m krūtine), 2017 m. „Nordic Swimming Championship“ – 1 vieta (100 m krūtine), 3 vieta (200 m krūtine)
Pomėgiai: dviratis, kelionės, knygos, fotografavimasis

AGNĖ ŠEILEKAITĖ
PLAUKIMAS

Amžius: 18 m.
Rungtis: 50 m, 100 m, 200 m krūtine
Laimėjimai: Europos žaidynės – 8 vieta (50 m krūtine), 2017 m. Europos jaunimo čempionatas – 7 vieta (50 m krūtine), 2017 m. pasaulio jaunimo čempionatas – 6 vieta (50 m krūtine)
Pomėgiai: muzika, maisto gaminimas, filmai

ALANAS TAUTKUS
PLAUKIMAS

Amžius: 18 m.
Rungtis: 50 m, 100 m, 200 m nugara
Laimėjimai: Lietuvos jaunimo ir jaunių plaukimo čempionatas – Lietuvos plaukimo meistro normatyvas (100 m nugara), 2017 m. „Nordic Swimming Championship“ – 1 vieta (100 m nugara), 2 vieta (200 m nugara)
Pomėgiai: filmai, kompiuteriniai žaidimai

ARIJUS PAVLIDIS
PLAUKIMAS

Amžius: 16 m.
Rungtis: 50 m, 200 m nugara
Laimėjimai: Lietuvos 15-mečių rekordo savininkas, 2017 m. EJOF – 9 vieta (200 m nugara)
Pomėgiai: riedlentė, kompiuteriniai žaidimai

AIVARAS KAZLAS
ŠIUOLAIKINĖ PENKIAKOVĖ

Amžius: 17 m.
Rungtis: individualus ir tarptautinis mišrus startas
Laimėjimai: Lietuvos jaunių čempionatas – 1 vieta, atvirasis Lenkijos jaunių čempionatas – 2 vieta, Lietuvos jaunių sporto žaidynės – 2 vieta
Pomėgiai: sportas

ELŽBIETA ADOMAITYTĖ
ŠIUOLAIKINĖ PENKIAKOVĖ

Amžius: 16 m.
Rungtis: individualus ir tarptautinis mišrus startas
Laimėjimai: Lietuvos čempionatas – 1 vieta, atvirasis Lenkijos čempionatas – 3 vieta
Pomėgiai: maisto gamyba, kinas, draugai

MEDARDAS STANKEVIČIUS

STALO TENISAS

Amžius: 18 m.

Rungtis: individuali ir tarptautinis mišrus dvejetas

Laimėjimai: Lietuvos vyrų stalo teniso rinktinės narys, Europos jaunučių rinktinės narys (1 vieta komandinėje įskaitoje, 3 vieta – asmeninėje)

Pomėgiai: žvejyba

TRENERIAI

LAURA ŠVILPAITE

sportinė gimnastika

VLADISLAVAS SOKOLINSKIS

irklavimas

VALERIJUS MURAŠOVAS

lengvoji atletika

ALVYDAS GAVĖNAS

lengvoji atletika

GIEDRIUS MARTINIONIS

plaukimas

MICHAILAS ROMANOVSKIS

plaukimas

ARTŪRAS KALININAS

šiuolaikinė penkiakovė

PAULIUS ALEKSANDRAVIČIUS

šiuolaikinė penkiakovė

VIKTORAS STANKEVIČIUS

stalo tenisas

VIDA ZVICEVIČIENĖ

šaudymas

GRETA RANKELYTĖ

ŠAUDYMAS

Amžius: 17 m.

Rungtis: 10 m pneumatiniu pistoletu

Laimėjimai: 2017 m. Lietuvos jaunimo čempionatas – 1 vieta, 2017 m. „Baltic Cup“ jaunimo varžybos – 1 vieta

Pomėgiai: plaukimas

BUENOS AIRES 2018

VINCAS ŠLEVINSKIS

sunkioji atletika

DELEGACIJA

EINIUS PETKUS

misijos vadovas

DALIUS BARKAUSKAS

gydytojas

REDAS PIVORIŪNAS

kineziterapeutas

ANDRIUS LIACHOVIČIUS

psichologas

DOMINYKAS SPUDVILAS

jaunasis ambasadorius

ŽILVINAS ŽILINSKAS

SUNKIOJI ATLETIKA

Amžius: 16 m.

Svorio kategorija: iki 69 kg

Laimėjimai: 2018 m. absoliutus Lietuvos jaunių U-17 čempionas

Pomėgiai: žvejyba

GEDAS SAROČKA

komunikacijos vadovas

KIPRAS ŠTREIMIKIS

fotografas

ČEMPIONAI APDOVANOJO BŪSIMUS ČEMPIONUS

PRIŠ 30 METŲ VYKUSIOSE SEULO OLIMPINĖSE ŽAIDYNĖSE KAIP SRSŲ RINKTINĖS NARIAI DALYVAVO IR 26 LIETUVOS SPORTININKAI. JIE IŠKOVOJO 10 AUKSO, 3 SIDABRO IR 2 BRONZOS MEDALIUS. DVIRATININKAS GINTAUTAS UMARAS LAIMĖJO NET DŪ AUKSO MEDALIUS. TAI KOL KAS VIENINTELIS LIETUVIS, PER VIENERIAS ŽAIDYNES DU KARTUS TAPĖS OLIMPINIŲ ČEMPIONU.

Alfredo Piazzi nuotr.

Iš dešinės: J.Petrauskienė, D.Gudzinevičiūtė, L.Baikauskaitė, R.Ubartas, G.Umaras, R.Udrakis

Be jau minėto G.Umaro, čempionais tada, 1988-aisiais, tapo: dviratininkas Artūras Kasputis, krepšininkai Arvydas Sabonis, Šarūnas Marčiulionis, Rimas Kurtinaitis, Valdemaras Chomičius, rankininkas Valdemaras Novickis, futbolininkai Arminas Narbekovas, Arvydas Janonis. Sidabro medaliais buvo apdovanoti diskinininkas Romas Ubartas, po ketverių metų tapęs olimpinio čempionu Barselonoje, bėgikė Laimutė Baikauskaitė ir plaukikas Raimundas Mažuolis (estafetėje), bronzos – dviratininkė Laima Žilporytė ir krepšininkė Vitalija Tuomaitė.

Į žaidynių trisdešimtmečio minėjimą Lietuvos didžiųjų kunigaikščių rū-

muose atvyko tik G.Umaras, R.Ubartas, L.Baikauskaitė ir raitelis Raimundas Udrakis. Pasveikinti legendinių olimpiečių ir apdovanoti masiškiausio šalyje sporto renginio – Lietuvos mokyklų žaidynių – nugalėtojų atvyko švietimo ir mokslo ministrė Jurgita Petrauskienė, Lietuvos tautinio olimpinio komiteto prezidentė Daina Gudzinevičiūtė, generalinis sekretorius Valentinas Paketūras, laikinoji Kūno kultūros ir sporto departamento generalinė direktorė Kornelija Tiesnysytė, Seimo Jaunimo ir sporto reikalų komisijos pirmininkas Kęstutis Smirnovas, Lietuvos parolimpinio komiteto prezidentas Mindaugas Bilius, kiti

Ir 1988-ųjų nuotrauka. LTV studijoje (iš dešinės) Š.Marčiulionis, V.Tuomaitė, R.Ubartas, L.Baikauskaitė, V.Novickis ir žurnalistas A.Žvinakevičius

Sportiškiausių mokyklų atstovai

garbūs svečiai ir gausus būrys jaunųjų sportininkų bei jų kūno kultūros mokytojų.

Sveikinimo žodžius tarė švietimo ir mokslo ministrė, LTOK prezidentė. „Šie olimpiečiai daugeliui yra tie įkvėpėjai, kurių pergales prisimindami tikime, kad galime mes ir gali Lietuva. Sportas Lietuvos istorijoje atliko labai ypatingą vaidmenį. Ši veikla sutelkia tiek daug žmonių ir sukuria daug gerų emocijų. Kiekvienas žengdamas sporto keliu stiprina savo valią ir atsakomybę. Moksleiviai, ugdykite tai, kur esate stiprūs, garsinkite savo mokyklą, mokytojus ir kartu Lietuvą“, – ragino J.Petrauskienė.

„Olimpinių žaidynių čempionai pirmiausia patys buvo vaikai ir moksleiviai. Todėl simboliška, kad sveikinime ir moksleivius, kurie žengia pirmuosius žingsnius sporto keliu, ir džiaugiamės tais, kurie prieš 30 metų parodė, jog Lietuva yra stipri sporto šalis. Tikiuosi, kad tokie liksime. Visa tai – jūsų, sportuojančio jaunimo, rankose“, – sakė D.Gudzinevičiūtė.

„Ačiū už plojimus. Visiems malonu, kai darbas įvertinamas. Sportas labai gražus yra tik televizoriaus ekrane. Bet norint atsistoti, pavyzdžiui, „Tour

de France“ lenktynių starte, reikia bent dešimt metų sunkiai dirbti. Visi siekiame gražios ateities, o sportas ta sritis, kuri padeda pasiekti sėkmę. Mokykla – tai tik gyvenimo pradžia. Jaunime, jūs esate ateitis, kurkite ir būkite drąšūs bei atkaklūs. Kantrybė yra didžiulė vertybė“, – kreipdamasis į jaunuosius sportininkus sakė G.Umaras.

„Mes ką galėjome – parodėme. Pamatus paklojome. Jūs statykite toliau. Nepaveskite. Nes Lietuva – tai viskas!“ – jausmingai į jaunimą kreipėsi L.Baikauskaitė.

Jau vėliau, kalbėdamas su žurnalistais, G.Umaras vaizdingai apibūdino, kaip keitėsi dviračių sportas per tuos 30 metų. „Mums atrodė, kad mes važiavome labai greitai. Aišku, aš jau tais laikais sakiau, kad ateis stipresni, jaunesni ir darbas bus tobulinamas. Galime palyginti mūsų laiką su neseniai pagerintu asmeninių 4 km persekiojimo lenktynių pasaulio rekordu – 4 min. 7 sek. Mes tais laikais keturiose važiuodami komandoje tokie greitai nebuvome. Keičiasi technika, dviračiai, pasikeitė sėdėsena. Sportas juda į priekį“, – atkreipė dėmesį G.Umaras.

Seule SSRS kvartetas finale 4 km įvei-

kė per 4 min. 13,31 sek. Tai buvo planetos rekordas!

Seulo olimpiečiams buvo įteikti specialiai šių žaidynių 30-mečiui pagaminti LTOK medaliai.

Patys legendiniai sportininkai apdovanojo 30 mokyklų komandų, geriausiai pasirodžiusių bendroje žaidynių įskaitoje. Nugalėtojams atiteko ir piniginiai prizai iš LTOK skirto 15 tūkst. eurų vertės prizinio fondo (1 vieta – 600 eurų, 2 vieta – 500 eurų, 3 vieta – 400 eurų).

Skelbiant naują žaidynių sezono pradžią per simbolinę ceremoniją R.Ubaratas olimpiečių vardu perdavė estafetę moksleiviui, o šis kartu su mokytoju bei teisėju prisiekė garbingai varžytis.

Naujas mokyklų žaidynių startas numatytas spalio mėnesį. Dabar vyksta pradinė registracija – mokyklos iki rugsėjo 20 d. renkas sporto šakas.

Kasmet Lietuvos mokyklų žaidynėse dalyvauja apie 200 tūkst. moksleivių. Žaidynes organizuoja Lietuvos Respublikos švietimo ir mokslo ministerija, Lietuvos tautinis olimpinis komitetas, Lietuvos mokinių neformaliojo švietimo centras, savivaldybės ir mokyklos.

Seulo žaidynių 30-mečiui skirtas medalis

15 MEDALIŲ

Seulo olimpinėse žaidynėse SSRS rinktinėje startavę 26 Lietuvos sportininkai parvežė į gimtinę net 15 medalių, tarp jų – 10 aukso. Tai buvo paskutinės žaidynės, kuriose lietuviai dalyvavo ne su savo šalies vėliava.

APIE SPORTA Ā IR ŖEIMOS VERSLA

LONDONO IR RIO DE ŖANEIRO OLIMPINIŲ ŖAIDYNIŲ DALYVIO, PLANETOS ŖEMPIONATO PRIZININKO RAMŪNO NAVARDAUSKO KARJERA ŖIŲ METŲ PRADŖIOJE BUVO PAKIBUSI ANT PLAUKO, NES ĖMĖ STREIKUŖTI ŖIRDIES DARBAS. LAIMEI, PO ATLIKOTOS NESUDĖTINGOS OPERACIJOS DVIRATININKAS VĖL MĖGAUJASI PROFESIONALIU SPORTU IR LENKTYNĖMIS.

PAULIUS MATULEVIŖIUS

Alfredo Piazzi'o nuotr.

Treneris
K.Česaitis,
Ramūnas ir
Gabrielė

„Kol medikai aiŖkinosi, kas man yra, patikĖkite, buvo labai neramu. Karjera ir dvideŖimtys metų juodas darbas buvo pakibęs ant plauko. Bet dabar sveikata gera ir vĖl dŖiaugiuosi, kad galiu sportuoti visa jĖga bei siekti dviraĖiŲ sporte naujŲ pergaliŲ. AnksĖiau jausdavau nuovargį ir sprogtamosios jĖgos stygiŲ. Kol supratome, kas man yra, uŖtruko du mėnesius. Kol atliko operaciją, kol atsigavau – uŖsitĖsė apie pusmetį. DŖiugu, kad vĖl galiu mėgautis tuo, kas man patinka“, – neslėpdamas geros nuotaikos sako prestiŖiniŲ daugiadieniŲ lenktyniŲ „Giro d'Italia“ nugalĖtojas R.Navardauskas.

30-metis vyras, dviraĖiŲ sporto treniruotes lankantis nuo deŖimtys metų, yra pripratęs prie įvairiŲ situacijŲ.

„Sportininkui kaskart reikia kovoti uŖ savo būvį po saule: per apdovanojimų ceremoniją iŖskeli į virŖŲ gėles, iššauni Ŗampaną, pasidŖiaugi, bet kitą dieną viską turi pamirŖti ir pradėti iš naujo – vĖl sėsti ant dviraĖio ir sukandęs dantis dirbti“, – paaiŖkina sportininkas.

Ramūnai, tavo sutartis su „Bahrain Merida“ komanda baigsis jau po keliŲ mėnesiŲ – gruodŖio 31-ąją. Kur gali pakrypti tavo karjera?

Dar nežinau, kaip viskas pasisuks, vyksta komandos paieŖskos. Visos geresnės komandos bazuojasi uŖsienio Ŗalyse. Nėra lengva, nes Ŗiemet dalyvavau maŖai lenktyniŲ. DviraĖiŲ sporte daug ką lemia paŖintys, o viskas vyksta panaŖiai kaip krepŖinyje – dirba agentai, gaunantys savo atlygį. Turiu agentą, kuris dirba, o aŖ

atlieku savo darbą: kasdien treniruojosi, bandau pasiekti kuo geresnę sportinę formą. Dabar esu „Bahrain Merida“ komandos narys. PlanuoŖe – dvejosis lenktynės Turkijoje.

Su krepŖininkais, futbolininkais viskas aiŖku: komandos nariai gyvena viename mieste, kasdien kartu treniruojasi, kartu vyksta į varŖybas. Kaip yra dviraĖiŲ sporte?

Mes treniruojamės individualiai, kur norime. Pavyzdžiui, aŖ Ŗiltuoju sezonu treniruojosi Klaipėdoje, Ŗaltuoju metu – Ispanijoje. Ir Klaipėdoje, ir Ispanijoje turiu butą, tad viskas gana paprasta. Kai vyksta varŖybos, mums nuperka bilietus į tą Ŗalį, atskrendame ir dalyvaujame visi kartu. Su komandos nariais susirenkame dieną arba dvi prieš lenktynes. Būna ir bendrŲ stovyklŲ, kuriose kartu praleidŖiame Ŗiek tiek daugiau laiko.

DviraĖiŲ sportas – ne krepŖinis: Ėia nereikia Ŗlifuoti deriniŲ, taktikos, analizuoti varŖovŲ. Mums reikalinga iŖstvermė ir jĖga.

Ar nesudėtinga prisiversti treniruotis individualiai, kai Ŗalia nėra balsą galinĖio pakelti trenerio?

Prie individualiŲ treniruŖiŲ jau esu įpratęs. Svarbiausia suprasti, kad uŖ tave niekas neatliks juodo darbo. Jei nori rezultato – turi kasdien pluŖėti. Su treneriu susiskambiname ar susiraŖome internetu.

Kiek kilometrŲ dviraĖiu numini per vieną treniruotę?

Pavyzdžiui, treniruotėje aplink Klaipėdą, Kretingą, GargŖdus ir Palangą numyniau 170 km. Ėia jau gana sunki treniruotė. Prsidėjo Gediminas Bagdonas ir dar keli Klaipėdos dviratininkai, tad visi kartu kaip reikiant padirbėjome. Ŗiaip atstumai būna

įvairūs – nuo 30 iki maždaug 200 km per dieną. Kartais net juokaujame, kad ne visi automobilius vairuojantys žmonės per metus įveikia tiek kilometrų, kiek mes dviračiais.

Ar bandei skaičiuoti, kiek kilometrų dviračiu įveiki per metus?

Žmona Gabrielė geriau žino šiuos skaičius... Per metus treniruotėse dviračiu įveikiau apie 33 tūkst. km, sugaišau apie tūkstantį valandų. Dar reikėtų pridėti daugybę valandų, praleistų treniruoklių salėse, baseine ir bėgiojant krosus. Būna, kad per dieną treniruojusi ir apie 8–10 valandų.

Patikėkite, būna dienų, kai viską nori mesti, arba mąstai: negi vėl per lietuvių reikės vargti? Bet tuoj pat tokias mintis veži lauk. Mane kaskart įkvepia laimėjimai.

Tarkime, kai 2015 m. pasaulio čempionate užėmiau trečią vietą, tai buvo lyg iš fantastikos srities, kažkas „vau“. Anksčiau niekada nemąstiau, kad tokios mažos valstybės atstovai planetos pirmenybėse gali kilti ant prizininkų pakylas arba laimėti prestižinių dviratininkų lenktynių „Giro d'Italia“ ar „Tour de France“ etapus. Bent vieną „Tour de France“ lenktynių etapą per visą istoriją yra laimėję vos 33 pasaulio šalių atstovai. Džiugu, kad tarp jų yra ir Lietuva. Vien baigti tokias varžybas – didžiulė garbė.

2015 m. buvo smagu pelnyti geriausio Lietuvos sportininko titulą. Kiekvieno sportininko svajonė – dalyvauti olimpinėse žaidynėse. Man pavyko. Niekada nepamiršiu, kaip per olimpinės žaidynės trumpam sustojau nusivilkti apatinių marškinėlių, nes buvo karšta, mečiau juos į krūmus, o prie jų prišoko būrys dviračių sporto entuziastų. Supratau, kad olimpiada – šventė ne tik sportininkams, bet ir žiūrovams.

Kiek kainuoja tavo dviratis?

Karboninio rėmo kaina gali svyruoti apie 3–4 tūkst. eurų. Detalės būna įvairios: gali susidėti už tūkstantį, gali ir už 3 tūkst. eurų. Ratus gali nusipirkti ir už 200 eurų, bet gali sumokėti ir 3 tūkst. eurų. Prietaisas, kuris matuoja tavo jėgą, gali kainuoti nuo 1 iki 3 tūkst. eurų. Žiūrint, ko tau reikia ir kiek gali sau leisti. Galutinė kaina susidaro kaip gero automobilio.

Treniruotų dviratis kainuoja gal 5–6 tūkst. eurų. Varžybų dviratis brangesnis. Vien jo ratai kainuoja per 2 tūkst. eurų. Pavojinga kalbėti apie kainas, nes pradėsiu bijoti dviračiu važinėti (juokiasi). Mums dviračius

duoda komanda, tačiau po sezono atsiima ir parduoda.

Pamenu, kai vaikystėje lankiau dviračių sporto treniruotes Šilalėje, turėjome rusišką dviratį, kurį dalijomės dviese ar trise. Vieni važinėdavome ryte, kiti vakare. Buvo ir senovinių dviračių: įkiši koją į kilpą ir užsiriši dirželiu, o prieš sustodamas atlaisvini dirželį ir tik tada koją padedi ant žemės. Be to, bėgius junginėdavome ant rėmo. Tik būdamas 13–14 metų gavau dviratį, kurio bėgiai buvo prie rankenėlių. Tai buvo kažkas „vau“. Pamenu, pats iš savo sutaupytų pinigėlių nusipirkau batelius ir pedalus – tai buvo naujas lygis.

Šiais laikais jau yra šildoma apranga: paspaudi mygtuką ir šildo kūną. Į kalną kylant nešalta, bet kai suprakaitavęs pradedi leistis žemyn, tada jau ima drebuliuokas.

Kokiu didžiausiu greičiu yra tekę lėkti dviračiu?

Per varžybas nuo kalno esu lėkęs 113 km/val. greičiu, o, pavyzdžiui, rugpjūčio mėnesį vykusių „Baltic Chain Tour“ lenktynių metu mano vidutinis greitis buvo 46 km/val.

Niekada nėra sustabdę policininkai ir surašę baudos kvito?

Stengiuosi nepažeisti kelių eismo taisyklių. Tačiau esu girdėjęs istoriją, kaip vieną dviratininką, skubėjusį į varžybas, sustabdė policininkas ir išrašė baudą už greičio viršijimą. Ten, kur treniruojusi Ispanijoje, yra viena policininkų mėgstama vieta už didelio kalno – ten dviratininkai pataria vieni kitiems neskubėti, nes paskubėjęs būsi sustabdytas policijos.

Dviračių sporte skaudžios griūtys – dažnas reiškinys. Kokių nutikimų teko patirti?

Griūti du tris kartus per metus – įprasta. Per treniruotes dažniausiai griūni juokingose situacijose. Kartą šalia namų žmonių akivaizdoje buvau nusileidęs ant barzdos. Buvo ir toks nutikimas, kai po griūties lūžo raktikaulis. Griūti iki finišo likus 2–3 km yra tekę, bet finišuoti rankose laikant dviratį neteko.

Tavo žmona Gabrielė Jankutė-Navardauskienė taip pat dviratininkė. Susipažinote per treniruotes?

Mes abu sportavome Šilalėje pas trenerį Kęstutį Česaitį, bet tarp mūsų amžiaus skirtumas – šešeri metai. Mes, vyresnieji, jau vykdavome į užsienio varžybas, o Gabrielė buvo tik pradėjusi sportuoti. Vėliau, kai ir ji ėmė važinėti į užsienio varžybas, su-

Ramūnas ir Gabrielė

sitinkdavome. Abu šilališkiai, tai kaip nepasilabinsi, nepaklausai, kaip sekasi. Taip ir prasidėjo draugystė. Vienas kitą supratome, mąstymas, pomėgiai buvo vienodi ir viskas susidėjo.

Įsigijote butą Klaipėdoje. Kodėl nusprendėte čia apsistoti?

Abu studijuojame Klaipėdos universitete kūno kultūrą. Miestas patrauklus, geros sąlygos treniruotis. Be to, šalia gyvena tėvai. Viskas mums čia patinka. Dar turime nusipirkę butuką Ispanijoje. Kai orai atšąla, išvažiuojame ten.

Žinau, kad Klaipėdoje su žmona pradėjote verslą. Koks tai verslas?

Viskuo užsiima žmona, aš tik įsigijau patalpas, o žmona su drauge atidarė grožio saloną. Ten grožio, makiažo mokykla, kirpykla, kosmetologo kabinetas. Šalia namų – M.Mažvydo alėjoje. Žmona gali greitai nueiti pažiūrėti, jei kyla kokių problemų. Verslu daugiau užsiima žmonos draugė.

Gabrielė man reikalinga treniruotėse – padeda atlikti testus ir panašiai. Iš pradžių per treniruotes ir apsipykdavome, juk būni išsekę, nepagalvoji ir panašiai. Savam žmogui gali pasakyti daugiau nei treneriui. Bet jau supratome: kas vyksta treniruotėse, namie apie tai nediskutuojame.

Tikriausiai pamąstai ir apie Tokijo olimpinės žaidynės?

Reikia rinkti reitingo taškus ir viskas bus įmanoma. Reikia gerų rezultatų, o laiko dar pakankamai. ■

”
SPORTININKUI KASKART REIKIA KOVOTI UŽ SAVO BŪVĮ PO SAULE: PER APDOVANOJIMŲ CEREMONIJĄ IŠKELI Į VIRŠŲ GĖLES, IŠŠAUNI ŠAMPANĄ, PASIDŽIAUGI, BET KITĄ DIENĄ VISKĄ TURI PAMIRŠTI IR PRADĖTI IŠ NAUJO – VĒL SĖSTI ANT DVIRAČIO IR SUKANDEŠ DANTIS DIRBTI.

Vytauto Dranginio nuotr.

Mankštinosi lektoriai ir visa salė (iš kairės): Ž.Šilėnas, S.Pajaujienė, D.Barkauskas, A.Veryga, A.Puklevičius

SIŪLO DAŽNIAU ŽAISTI SLĖPYNIŲ

RUGSĖJO 13 D. VILNIUJE, „IMPULS“ SPORTO KLUBE, VYKO „LTEAM“ KONFERENCIJA. ANTRUS METUS IŠ EILĖS ŠIS RENGINYS SUTRAUKĖ DAUG SPORTO MĖGĖJŲ IR PROFESIONALŲ, PRAKTIKŲ IR TEORETIKŲ.

GEDAS SAROČKA, ALGIS BALSYS

LTOK prezidentė Daina Gudžinevičiūtė pasveikino visus pranešėjus ir klausytojus, diskusijų dalyvius, palinkėjo geros dienos ir sėkmingo darbo.

Per diskusiją apie sveiką visuomenę sunkiai salėje sutilpo visi norintieji joje dalyvauti. Pirmieji lektoriai – sveikatos apsaugos ministras Aurelijus Veryga, Lietuvos olimpinės rinktinės vyriausiasis gydytojas Dalius Barkauskas, Lietuvos laisvosios rinkos instituto prezidentas Žilvinas Šilėnas ir sveikatingumo trenerė Simona Pajaujienė. Juos kalbino rašytojas, publicistas Aidas Puklevičius.

SVEIKATA YRA LAISVĖ

Ministras A.Veryga iš karto atkreipė dėmesį į tai, kad anksti pradėdame sirgti. Neretai anksti ir mirštame nuo širdies kraujagyslių ligų. Kaip vieną iš bėdų paminėjo rūkymą. Ž.Šilėnas svarstė, ar turtingesnė visuomenė yra sveikesnė. „Aišku, daugiau pinigų – geresnis maistas, geresnė sveikatos priežiūra, įdomesnės pramogos“, – vardijo Ž.Šilėnas. Ministro A.Verygos

nuomone, mažiau pajamų turintys žmonės gyvena rizikingiau. Bet būna ir atvirkštinių reiškinių: vienu metu daugiau rūkė išsilavinusios, turtingesnės moterys.

Ne vieną lektorių sakinį galima įsirašyti į auksinių minčių fondą. Kad ir šį D.Barkausko: „Sveikata – optimali vidaus organų sąveika.“

S.Pajaujienės teigimu, sveikatos reikšmingumas – visuotinė bėda. Šios srities specialistų tikslas – ugdyti visuomenę. Bet sveikata yra laisvė. Kiekvieno pasirinkimas. Kaip didžiausią blogybę įvardijusi ilgą sėdėjimą, S.Pajaujienė visai salei pasiūlė atsistoti ir atlikti keletą pratimų. O D.Barkauskas atkreipė dėmesį į tai, kad nereikia visiems atlikti vienodų pratimų. Geriau tuos, kurie tuo metu atrodo reikalingi.

Nuskambėjo gal net ne visiems prezidiume sėdintiems patikusi mintis, jog reikia pasiekti, kad mūsų žmonės labiau gerbtų kūno kultūros mokytoją, o ne baltą chalata... Ir jau visai netikėtas buvo paskutinis D.Barkausko

klausimas: „Pakelkite rankas, kas šią vasarą žaidėte slėpynių?“ Pakilo pora rankų. „Prisiminkite jas visi, dažniau žaiskite slėpynių!“ – ragino sporto medikas. Mat šiam judriam žaidimui reikia fizinių jėgų, sumanumo, greičio ir daugelio kitų savybių.

PAŽĪSTAMI VEIDAI

Tarp pranešėjų matėsi daug pažįstamų veidų: pasaulio ir Europos čempionas Andrius Gudžius, olimpinė čempionė Daina Gudžinevičiūtė, virtuvės mitų grovėjas Alfas Ivanauskas, septynių Lietuvos rekordų autorė Agnė Šerkšnienė, aktorius ir dainininkas Vidas Bareikis, ekonomistas Nerijus Mačiulis, WNBA rungtyniavisi krepšininkė, trenerė Jurgita Štreimikytė, maratonininkė Diana Lobačevskė ir daugelis kitų. Su auditorija diskutavo apie 30 savo srities specialistų.

Tarp klausytojų – ir garsūs Lietuvos sportininkai Laura Asadauskaitė-Zadneprovskienė, Andrejus Zadneprovskis, Edvinas Krungolcas, Liveta Jasiūnaitė, Austra Skujytė, Marius

A.Gudžius, V.Kidykas, D.Gudzinevičiūtė ir žurnalistas Š.Mazalas

„Impuls“ sporto klubas

Paškevičius, Tomas Kaukėnas, Vaida Žūsinaitė, Aurimas Lankas, Ignas Navakauskas, Edvinas Ramanauskas, Brigita Virbalytė, Domantas Poška ir kiti.

Buvo ko pasiklausyti, išgirsti praktinių patarimų. Vieni lektorai mokė, kaip pritraukti lėšų sporto federacijoms, klubams, kiti aiškino apie sveiką mitybą ir t.t. Beje, diskutuojamas apie mažas ir dideles vaikų mitybos nuodėmes. A.Ivanauskas pateikė netikėtų pasiūlymų. Pavyzdžiui, dar net į mokyklą neinančiam vaikui, jeigu jis prašo, duoti paragauti kelis lašus... vyno. Tegu žino, kad tai neskanu, ne vaikų gėrimas. Ir jau visai blogai, kai tėvai nuo vaikų slepia traškučius, kokakolą. Nueina toks nežiniukas į draugo gimtadienį ir ten jam pasiūlo kokakolą. O jis net nežino, kas tai. Visi vaikai juokiasi... Ir saldinių retsykiais Alfas siūle leisti vaikams prisiragauti iki soties – prisivalgys ir kitą kartą nebe norės.

NE VISKĄ AUKOK DĖL MEDALIO

Dar apie vieną diskusiją – „Medalio kaina“ norisi pakalbėti plačiau. Ant scenos susėdo D.Gudzinevičiūtė, A.Gudžius ir jo treneris Vaclovas Kidykas.

„Nėra taip paprasta su tais medaliais“, – patikino neseniai Europos čempiono titulą lemiamu šeštuoju metimu iškovojęs disko metikas Andrius Gudžius. Jis atkreipė dėmesį ir į tai, kad sportininkai dėl medalių tikrai neaukoja savo gyvenimo. „Darome tai, ką geriausiai mokame, kas patinka. Nereikia tikinti visuomenės, kad yra tik prakaistas, problemos. Mes savęs neaukojame, tiesiog atsiskome to, kas mūsų veikloje nebūtina. Taip darome tik todėl, kad mums patinka tai daryti, patinka sportuoti. Darome, nes

tai mus veža“, – paaiškino A.Gudžius.

Svarstydamas apie tai, kokia kaina pasiekiami apdovanojimai, Sidnėjaus olimpinė čempionė D.Gudzinevičiūtė aiškino, kad nereikia visko aukoti dėl medalio. Taip, juodo darbo daug, bet šviesių dienų dar daugiau: „Nėra taip, kad visi sportininkai yra lyg robotai ir gyvena pagal vieną scenarijų: treniruotė, pietūs ir vakarienė – vištos krūtinėlė su ryžiais, miegas ir vėl treniruotė. Buvo ir linksmybių – nėra ko čia iš sportininkų daryti asketų.“ Tačiau treniruotėse sportininkai privalo kaip reikiant pasirengti kovoms, o per varžybas viską padaryti lengvai. „Robotai nėra lengvi ir jie nieko lengvai nedaro“, – sakė D.Gudzinevičiūtė.

„Kalbant apie linksmybes, vakarėlius, visko yra, tik jų pobūdis keičiasi. Nelieka alkoholio, atmetu viską, kas nereikalinga ir trukdo pagrindinei veiklai“, – antrino A.Gudžius.

Ir D.Gudzinevičiūtė, ir A.Gudžius džiaugėsi savo treneriais. Daina apgailėstavo, kad jos buvęs treneris Vytautas Blonskis per anksti paliko šią žemelę. Jiedu labai gerai sutardavo, vienas kitą suprasdavo iš pusės žodžio. Kai treneris sirgo, o paskui mirė, susirasti kito taip ir nepavyko. Todėl olimpinei čempionei buvo nelengva kitose olimpinėse žaidynėse. „Visada reikia patikimo žmogaus, kuris pastebėtų ir pataisytų menkiausią netaisyklą judesį“, – neslėpė D.Gudzinevičiūtė.

A.Gudžius irgi labai pagarbiai šnekėjo apie savo trenerį, kuris, čempiono tikinimu, žino viską – ir kada pagirti, ir kada užrėkti. „Kai sportuoji, tu juk niekada negalvoji apie medalius. Tiesiog darai darbus, treniruojiesi ir tik

varžybose ateina azartas siekti apdovanojimo“, – paaiškino V.Kidykas, kuris savo auklėtinį vadina fenomenaliu sportininku.

Į klausimą iš salės, gal jau galėtų savarankiškai siekti pergalių, be trenerio, kaip kadaise tą darė legendinis disko metikas Virgilijus Alekna, A.Gudžius atsakė, kad net mintelės tokios nėra, tik su treneriu į priekį. V.Kidyko nuomone, V.Alekna su treneriu būtų galėjęs pasiekti dar geresnių rezultatų.

O kokia vis dėlto pinigine medalio vertė? „Medalis tik simbolis, jis nėra pinigais matuojamas“, – atsakė D.Gudzinevičiūtė.

PRANOKO LŪKESČIUS

„Žmonių gausa ir susidomėjimas „LTeam“ konferencija mus, organizatorius, maloniai nustebino. Buvau ir tarp kalbančiųjų, ir tarp klausytojų. Norėjau, kad kai kurios diskusijos ar pranešimai tęstųsi kuo ilgiau. Tai yra mano komplimentas visiems užsukušiams į konferenciją. Pasirodo, tokie renginiai yra niša, kurios žmonėms, aktyviajai visuomenės daliai, labai reikia. Visuomenė nori žinių, trokšta pamatyti ir išgirsti geriausius. Esame pasiruošę šią nišą toliau pildyti“, – taip konferenciją įvertino LTOK prezidentė D.Gudzinevičiūtė.

„LTeam“ konferencija – renginys, skirtas sporto profesionalams ir sveikos, aktyvios gyvenamos propaguotojams. Vienoje erdvėje – profesionalų paskaitos ir seminarai, galimybė išbandyti naujas technikas ir puiki progą tiesiogiai pabendrauti su sporto žvaigždėmis. „LTeam“ konferencija – vieta, kur susitinka sporto raumenys ir smegenys.

„**DAROME TAI, KĄ GERIAUSIAI MOKAME, KAS PATINKA. NEREIKIA TIKINTI VISUOMENĖS, KAD YRA TIK PRAKAITAS, PROBLEMOS. MES SAVĖS NEAUKOJAME, TIESIOG ATSIKOME TO, KAS NEBŪTINA MŪSŲ VEIKLOJE.**

ANDRIUS GUDŽIUS

LTeam KONFERENCIJA 2018

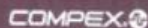
ORGANIZUOJA

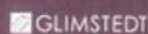
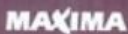
KONFERENCIJOS PARTNERIS

RĖMĖJAI

KOMUNIKACIJOS PARTNERIAI

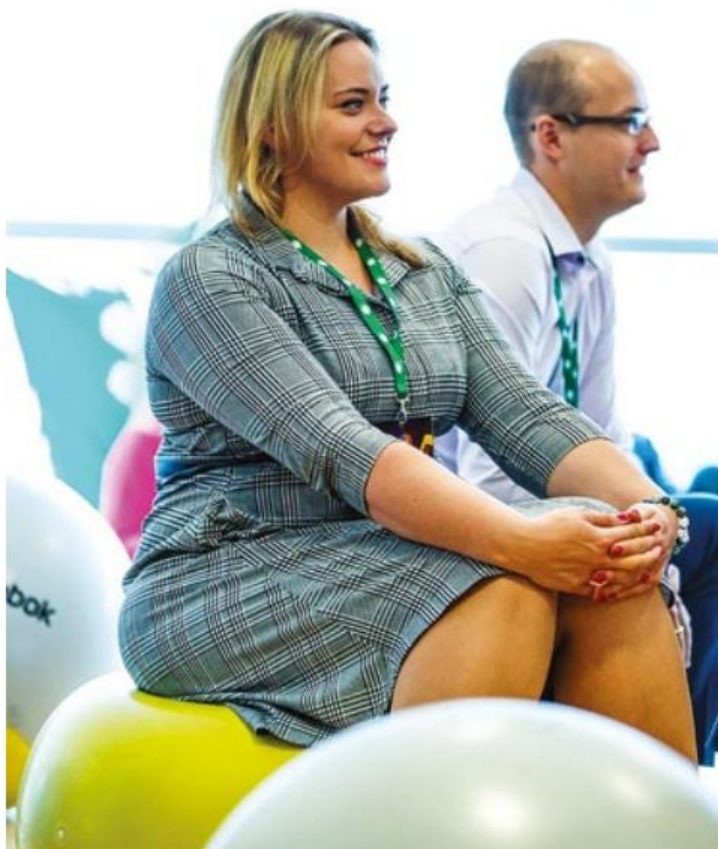

vytauto Dranginio nuotr.

Apie vaikų mitybą diskutavo (iš kairės): A.Ivanauskas, atlikėja, dviejų vaikų mama M.Juškevičiūtė, vaikų gydytojas dr. doc. V.Urbonas ir žurnalistas Š.Mazalas

Pasimankštinti buvo galima ir laipiojant „Impuls“ sporto klubo laiptais

Mergina ant rutulio – kineziterapeutė L.Gedminaitė

Įdomus buvo aktorių V.Bareikio ir M.Repšio pokalbis apie sportą ir karjerą

Aukščiausi sporto pasiekimai ir motinystė. Apie tai auditorijai šnekėjo (iš kairės): A.Šerkšniene, D.Lobačevskė ir J.Štreimikytė-Virbickienė

Klausytojai buvo įsikūrę, kaip kam patogiau: sėdėjo ant kėdžių, ant kamuolių, ant sėdmaišių, o kai kam teko ir pastovėti...

LTOK darbuotojos E.Kuznecovienė ir olimpinė čempionė V.Vencienė

IRKLAVIMAS IR TARP POPIERIŲ

SU BUVUSIU Baidarininku, olimpiečiu Egidijumi Balčiūnu – apie olimpiinių rungčių loteriją, sportą apėmusį chaosą ir pasaulio baidarių bei kanojų irklavimo čempionatą.

INGA JARMALAITĖ

Baigęs karjerą E.Balčiūnas sportinę aprangą iškeitė į sporto funkcionieriaus kostiumą

Netrukus po Londono olimpiinių žaidynių, kuriose Egidijus Balčiūnas vienvietė baidare irklavo 200 m nuotolį – tą patį, kuriame juodu su ilgamečiu porininku Alvydu Duonėla trejus metus iš eilės tapo pasaulio čempionais, – jis baigė sportininko karjerą ir tapo sporto organizatoriumi, arba, liaudiškai šnekant, funkcionieriumi.

Iki 2012 m. žaidynių devynis olimpiinius ciklus trumpiausias nuotolis, kurį galėdavo rinktis baidarininkai vyrai, buvo 500 m rungtis. Po 2016 m. Rio olimpiados baidarininkų ir kanojininkų olimpiinių nuotolių kortos vėl buvo sumaišytos, tad į Tokijo žaidynes siekiantys patekti sportininkai jau antrą sezoną priversti taikytis prie naujų olimpiinių standartų. Kaip lietuviams sekasi jauktis naujus nuotolius, o kai kuriems – ir naujas rungtis, parodė rugpjūčio pabaigoje Portuga-

lijoje vykęs pasaulio baidarių ir kanojų irklavimo čempionatas.

„Mes, sportininkai, galime tik konstatuoti, kad gimiau ne tuo laiku, ne tą rungtį pasirinkau, o ta, kurią dabar įtraukė į žaidynių programą, šiandien truputį neina. Bet negalėčiau labai verkėti, kad 200 m rungtį olimpinę padarė tada, kai mano karjera jau ėjo į pabaigą. Vis dėlto pavyko startuoti šios rungties olimpinėse varžybose, bet tai jau nebuvo mano jėgų žydėjimas, nebeturėjau porininko, su kuriuo buvau pasiekęs aukščiausių rezultatų, todėl su vienvietė nepavyko patekti į 200 m nuotolio žaidynių finalą. Bet per visą karjerą pasaulio čempionatuose iškovoju septynis apdovanojimus – tiek olimpinės, tiek neolimpinės rungties, taigi nėra ko čia gailėtis“, – paklaustas, kaip sportininkai žiūri į jiems tenkančią olim-

piinių rungčių loteriją, atsako buvęs baidarininkas E.Balčiūnas.

Kita vertus, net ir startuodami jiems idealiai tinkančioje rungtyje, kurioje prieš žaidynes būna pasiekę reikšmingų pergalių, ne visi sportininkai laimi. Jeigu kalbėtume apie pastaruosius baidarininkų ir kanojininkų olimpiinius startus, tą būtų galima pasakyti apie Henriką Žustautą ir Igną Navakauską. „Galima save raminti ir sakyti, kad žaidynės – tai paprastos varžybos, kuriose susitinka tie patys geriausi irklautojai, bet taip nėra, nes didžiulis psichologinis spaudimas ir atsakomybė daro savo. Iššokus iš krūmų atplaukti ar atbėgti pirmam yra paprasčiau, bet iškovojus laimėjimų spaudimas didėja ir neretai padaro meškos paslaugą – gali net nepasiekti to, kam esi fiziškai pasiruošęs. Antrą, trečią kartą laimėdamas įrodai savo meistriškumą ir stabilumą, atsiranda sportinis pripažinimas. Tą Artūras Seja ir pasakė: aš noriu būti pripažintas, noriu laimėti ne vieną medalį“, – primena pašnekovas, Portugalijoje savo akimis matęs sidabrinį šiuo metu geriausio mūsų šalies baidarininko finišą.

Prieš šešerius metus išlipęs iš baidarės E.Balčiūnas nuo sporto nenutolo ir šiuo metu šalia darbo Lietuvos olimpiiniame sporto centre (LOSC) sukauptą patirtimi ir patarimais padeda gerai pažįstamoms sporto šakoms: Lietuvos baidarių ir kanojų irklavimo federacijai (LBKIF) bei Lietuvos irklavimo federacijai (LIF).

Kas dabar jus sieja su Lietuvos baidarių ir kanojų irklavimo federacija?

Pradėsiu nuo pradžių. Baigęs sportininko karjerą iškart perėjau į kitą barikadų pusę – LOSC pradėjau dirbti metodininku ir stengiausi gerai suorganizuoti sportininkų rengimą, t.y. treniruoti stovyklas, skrydžių bilietus, pasirūpinti nuvežimu ir parvežimu, informuoti išvykstančius,

laiku įduoti maistpinigių, vitaminų ir pan. Dirbdamas LOSC kuravau kelias sporto šakas, vėliau prisidėjau prie slidininkų, lengvaatlečių, irklutojų programų rengimo Sočio, Rio de Žaneiro olimpinėms žaidynėms. Nuo 2018 m. sausio LOSC nustojus rengti aukščiausio lygio sportininkus, visos iki tol LOSC vykdytos funkcijos užgulė federacijų pečius, bet jose dirba vos po kelis žmones, neturinčius šios srities patirties. LBKIF, matydama, kad nuo šių metų pradžios keliskart padaugėjo darbo, paprašė mano pagalbos – sudėlioti sportininkų rengimą, sutartis, sudaryti planus, sąmatas, surašyti įsakymus, žiniaraščius, aktus ir t.t. Panašiai padedu ir Lietuvos irklavimo federacijai. Stengiuosi LOSC sukauptą patirtį perduoti federacijoms.

Ar pats sportuodamas tokią įsivaivadavote organizacinę sporto pusę?

Tada mūsų komanda buvo nedidelė – dažniausiai penki žmonės: trys sportininkai, treneris ir masažuotojas, todėl nebuvo sudėtinga komunikuoti. O dabar į šių metų pasaulio baidarių ir kanojų irklavimo čempionatą vien sportininkų vyko 14.

Kai pats sportavau, organizaciniais klausimais padėdavau treneriui Mykolui Rudzinskiui, pats visą komandą mikroautobusiuku veždavau į varžybas Čekijoje, Vokietijoje, Lenkijoje, nes treneris mikroautobuso nevaivavo, o vairuotojo niekas neskirdavo. Todėl už degalus atsiskaityti ar komandiruotės lapą užpildyti išmoka dar sportuodamas, daug padėjo tuometis direktoriaus pavaduotojas Einius Petkus. Vėliau atėjęs dirbti į LOSC sukaupiau daugiau organizacinės patirties, kuria dabar dalinuosi.

LOSC dirbote ir prieš pertvarką, ir po jos, bendradarbiaujate su keliomis federacijomis, todėl galite paalyginti, kaip kasdienybėje atrodo aukščiausio lygio sportininkams teiktų centralizuotų paslaugų atsisakymas.

Anksčiau LOSC stovyklą organizuodavo, bilietus pirkdavo ir pan., turėjome savo transportą, sporto šakos vadybininką, vienoje vietoje rūpinomės visomis sportininkams būtinomis reikmėmis, tokiomis kaip treniruočių bazės, sąlygos, medicinos, sportininkams atsigauti padedančios ir kitokios būtinos paslaugos, o dabar federacijoms tenka iš daugybės skirtingų vietų jas užsakyti, todėl joms darbo keliskart padaugėjo, popierizmo taip pat.

Kaip kasdienybėje atrodo įvykdyti pokyčiai, gerai parodo medicininis sportininkų aprūpinimas, dėl kurio

A. Seja

Alfredo Pilažlio nuotr.

R. Nekriošius ir A. Olijnikas

kyla ypač daug sunkumų. Dabar federacijos pačios ieško medikų, masažuotojų ir jiems moka rinkos kaina. O kaina įvairi: vienas gali paprašyti 20 eurų už valandos masažą, o kitas ir 50 eurų. Anksčiau LOSC dirbę kineziterapeutai, masažuotojai žinojo, kad jų darbo paskirtis – didžiąją metų dalį būti kartu su komanda komandiruotėse. Išcentralizavus medicinos skyrių tapo sunku rasti masažuotojų, sutinkančių vykti į komandiruotes. Pavyzdžiui, irklutojams šaltuoju sezonu Lietuvoje nėra sąlygų treniruotis, todėl dažnos išvykos – šių sportininkų kasdienybė. Darosi sunku prisikviesti medikų į tą sportą šaką, kurios atstovams tenka daug dirbti stovyklose.

Baidarininkams ir kanojininkams pasisekė, nes pavyko sutarti su iki tol dirbusiu Jurijumi Vaščenkovu, kad iki Tokijo olimpiinių žaidynių jis padės, ras laiko vykti į stovyklą, tik ne į visas, o į maždaug pusę. Bet, kaip minėjau, komanda didelė, vienas kineziterapeutas nebesuspėja, todėl samdome du.

Noriu pabrėžti, kad pagal nustatytus federacijų finansavimo kriterijus tiek LBKIF, tiek LIF iš biudžeto gavo pakankamą pinigų sumą ir gali samdyti medikų. Bet yra tokių federacijų, kurios šito sau leisti negali. Jeigu nebūtų rezultatų, gal ir mes verktume kaip penkiakovininkai, boksinkininkai ar graikų-romėnų imtynininkai, kad neturime už ką įpirkti kineziterapeuto, kurio žinios sportininkams padeda pasiekti geresnių rezultatų. Kita vertus, yra ir dėl ko nerimauti: jeigu irklutojų rezultatai prastės, mažės finansavimas, galbūt tada teks mažiau pirkti medicininių paslaugų, mažinti rinktinę, teikti medicinos paslaugas tik patiems geriausiems ar dar kažką galvoti.

Be medicininio aprūpinimo, kokių dar blygbių pasimatė?

Kita blygybė – trenerių įdarbinimas, jų krūvių sudarymas. Jeigu kalbėsime apie irklutojus, vėlgi galima pasidžiaugti, kad atitikti kriterijai užtikrino pakankamą finansavimą ir pavyko sudėlioti biudžetą, kurio pakako tiek stovykloms organizuoti, tiek išvykoms į varžybas, tiek darbo užmokesčiui mokėti. Tuos trenerius, kurie dirbo LOSC, LBKIF sugebėjo išlaikyti ir įdarbinti federacijoje. Bet ne visiems pavyko tą padaryti. Šioje situacijoje federacijoms padėjo LTOK, kuris patyrusius aštuonis trenerius įdarbino Olimpijame komitete. Dėl to dalį šių lėšų federacijos gali skirti sportininkų rengimui.

Kaip manote, ar įgyvendinamos reformos veikia sportininkus, ar turi įtakos jų rezultatams?

Negalėčiau kalbėti sportininkų vardu, bet reikiamas stovyklų, varžybų kiekis jiems užtikrintas, išvykos organizuojamos kaip ir anksčiau, todėl manau, kad organizacinis lygis išliko panašus. Mums, sporto funkcionieriams, šios reformos – nuolatinis galvos skausmas ir daugiau žilų plaukų, bet svarbiausia, kad tai nepersiduotų sportininkams ir jie išvyktų visur, kur privalo dalyvauti.

Kitas dalykas – artimiausioje ateityje dar laukia reformos, nes keisis KKSD statusas ir vėl bus neaišku, kur mūsų sportas atsidsurs. Pereinant iš vienos organizacijos į kitą, kol susistatys visi skyriai, darbo organizavimo, finansavimo paskirstymo tvarkos, kol visi išsiaiškina, iš kur turi ateiti pinigai, kas juos turi paskirstyti, kiek gausim, kada gausim ir panašiai, galima paininga.

Skaiciai rodo, kad dėl pertvarkų nukenčia pamainos sportininkų rengimas. Pavyzdžiui, dabar olimpinės pamainos sportininkų, kuriems ski-

E. Balčiūnas Londono žaidynėse

4

ŽAIDYNĖS

Egidijus Balčiūnas dalyvavo ketveriose olimpinėse žaidynėse. Kartu su Alvydu Duonėla jie irklavo dvi vietas baidarę 2000 m. Sidnėjuje (500 m – 11 vieta), 2004 m. Atėnuose (500 m – 7 vieta) ir 2008 m. Pekine (500 m – 11 vieta). Persėdęs į vienvietę 2012 m. Londone E. Balčiūnas užėmė 10 vietą irklauodamas 200 m nuotolį.

riamas tam tikras finansavimas, sąrašas yra tik LTOK. Kiek federacijos deda pastangų, siekdamas 16–18 metų jaunuolius rengti dideliame meistriskumui, kad jie pasiektų rezultatų jaunių, jaunimo varžybose, matome pagal jaunimo olimpinį žaidynių dalyvių skaičių. Į spalio pradžioje Argentinoje rengiamas jaunimo vasaros olimpinės žaidynės vyksta 15 mūsų jaunųjų sportininkų (2014 m. Nandzinge turėjome 21 atstovą, o 2010 m. Singapūre – 24 jaunuosius sportininkus).

Baisu, kad tokiais dideliais žingsniais neateitume iki gerokai mažesnės mūsų olimpinės rinktinės. Kaip rodo šių metų pasaulio ir Europos čempionatų rezultatai, kol kas dar važiuojame senu bagažu, remdamiesi tuo, kas buvo atlikta prieš šešerius ar ketverius metus, nes per dvejus trejus metus iki tokio meistriskumo sportininko neišugdysi. Kiekviena sporto šaka privalo turėti pamainos sportininkų rengimo programą, o ar federacijos į tai kreipia dėmesį ir investuoja, sunku pasakyti, nes dabar nėra valstybinio programinio sportininkų rengimo ir jo valdymo.

Rugpjūčio pabaigoje Portugalijoje vyko pasaulio baidarių ir kanojų irklavimo čempionatas. Kaip apibūdintumėte lietuvių rezultatus?

Pavadinčiau taip: vienų irkluojujų rezultatai kyla, kitų stabilizavęsi, bet norėjęsi, kad jie šiek tiek paaugtų iš tos stabilizacijos. Turime du stiprius baidarininkus – Igną Navakauską ir Artūrą Seją. Tarpusavyje konkuruodami jie išaugo iki tokio lygio, kad abu galėtų būti čempionatų prizinininkai, nes vienas kitam nusileidžia šimtosiomis sekundės dalimis. Deja, aukščiausio lygio varžybose šaliai gali atstovauti vienas vienvietininkas. Ši vienvietės baidarės 200 m rungtis, galvojant apie Tokijo žaidynes, būtų mūsų prioritetinė rungtis, kur galėtume tikėtis aukščiausio rezultato.

Baidarininkų dvivietė Ričardas Nekrišius ir Andrejus Olijnikas yra stabilūs, pasaulio čempionatuose pajėgūs užimti 5–7 vietą, tiesiog šiemet Portugalijoje jiems papuolė pačios blogiausios sąlygos 1000 m nuotolio finale, bet esant lygioms sąlygoms jie pajėgūs kovoti su visais, patekti į žaidynes ir ten pelnyti gana aukštą vietą, gal net aukštesnę nei Rio de Žaneire jų iškovota penkta pozicija.

Baidarininkų keturvietė, sudaryta iš olimpinį prizininkų Edvino Ramanausko ir Aurimo Lanko plius Simono ir Mindaugo Maldonių, irkluoja dar

I.Navakauskas su E.Ramanausku tapo porininkais

tik antrus metus, bet nestokoja potencialo, patirties ir jaunystės, todėl gali parodyti, kad yra pajėgūs patekti į žaidynes.

I.Navakauskas antrus metus į pasaulio čempionatą neprasimuša per A.Sejos laiptelį, todėl buvo nuspręsta jį sodinti į dvivietę. Atrankose greitesnė buvo Igno ir Edvino irkluojama dvivietė, jie ir dalyvavo pasaulio čempionate bei liko šešti.

Kanojų irkluojujų neaplenkė pokyčiai: neliko 200 m nuotolio, padarė 1000 m. Greičiausiai iš sprinto į 1000 m distanciją persikvalifikavo Vadimas Korobovas, kuris Portugalijoje užėmė 12 vietą, bet tarp pasaulio jaunimo liko ketvirtas – tai rodo, kad su bendraamžiais jis gali kovoti dėl medalių.

Galima kalbėti ir apie dvivietę kanoją, kurią irkluoja H.Žustautas su 19-mečiu Ilja Dovidovskiu. Ši valtis per sezoną pagreitėjo 10 sek., nesudėtingai įveikė Lietuvos atranką ir pasaulio čempionate liko keturiolikta. Tai leido jaunajam Iljai gauti valstybės stipendiją, o Henrikui būti stabiliai psichiškai nusiteikusiam toliau siekti aukštumų ne tik 200 m, bet ir 1000 m rungtyje.

Taip jau buvo sudėlioti plaukimai, kad per 30 min. Lietuva iškovojo tris apdovanojimus. Visiems sakiau, kad turime vieną apdovanojimą įskaitai – A.Sejos sidabrą – ir du bronzos medalius širdžiai pamaloninti: irkluojant 200 m iškovotą H.Žustauto ir 500 m rungtyje pelnytą R.Nekrišiaus ir A.Olijniko.

Kaip žinoma, vyrams teko rungtis apkarpyti ir dėl TOK įgyvendinamo moterų ir vyrų lygybės principo. Ar Lietuvoje turime baidarininkų ir kanojininkų?

Į Portugaliją vyko kanojininkė Rūta Dagytė, kuri tarp 200 m rungties irkluojujų užėmė 21 vietą. Šio sezo-

no viduryje ji buvo patyrusi traumą, todėl kiek spėjo atsigausti, taip ir pasirodė. Jos rezultatai neblogi, bet kanojininkų rungtis įtraukus į žaidynių programą labai padidėjo konkurencija. O pas mus su merginomis sudėtinga. Jų ateina, sportuoja, bet dažniausiai iki atitinkamo amžiaus – 17–18 metų ir tada išeina. Turime dar vieną perspektyvią kanojininkę Gabrielę Čerepokaitę, bet ar greitai ji tobulės ir kiek ilgai liks sporte – parodys laikas.

Visi supranta, kad nei olimpinės žaidynės, nei jų programa nėra guminė, rungtių, sporto šakų arba sportininkų daugėti nebegali – belieka kaitalioti rungtis. Taigi chaosas siaučia ne tik Lietuvos sporte.

Galbūt jus kas nors Portugalijoje nustebino – tiek kalbant apie lietuvių startus, tiek apie pasaulines tendencijas?

Daug metų stebiu šias varžybas, nelabai kas gali nustebinti. Artūras gerai irkluoja, bet būtų nustebinęs, jeigu būtų laimėjęs auksą. Puiku, kad jis iškovojo medalį, bet paslapčia vylėmės, kad jis laimės čempionatą. Pasauliniu mastu nustebino vokiečių baidarininkas Ronaldas Rauhe, su kuriu ir man teko lenktyniauti, kartu dalyvavome 2000 ir 2004 m. olimpinėse žaidynėse. Atėnuose 500 m dviviečių baidarių varžybose jis tapo olimpinio čempionu. Portugalijoje šis fenomenalus sportininkas, kuriam šiemet sueis 37 metai, su keturvieta baidare penkiolikta kartą laimėjo pasaulio čempionatą. Jis planuoja patekti į Tokijo žaidynes.

O jūsų tolesni profesiniai planai su Tokijo žaidynėmis susiję?

Gyvenimas parodys, kokie mano planai. Nežinia, kokia bus sporto sistema ir situacija. Stengsiuosi perduoti savo žinias ir patirtį toms sporto šakoms, kurias geriausia išmanau.

OLIMPINIO ČEMPIONO JUBILIEJAI

KITĄMET BUS JAU 40 METŲ, KAI VILNIETIS REMIGIJUS VALIULIS PASIEKĖ 400 M DISTANCIJOS LIETUVOS REKORDĄ, KURIS NĖRA PAGERINTAS IKI ŠIŲ DIENŲ. ŠIEMET RUGSĖJO 20-ĄJĄ LEGENDINIAM BĖGIKUI SUKAKO 60 METŲ.

MILDA DAINIŪTĖ

Maskvos olimpinį žaidynių estafetės 4x400 m čempionui, Europos uždarųjų patalpų čempionato Vokietijoje bronziniam prizininkui Remigijui Valiuliui rugsėjo 20 d. sukako 60 metų.

Jis net aštuonis kartus gerino 400 m distancijos Lietuvos rekordą, o 1979-aisiais Meksike per universiadą pasiektas rezultatas (45,73 sek.) iki šiol nėra pagerintas. Vilnietis gerino ir SSRS 400 m nuotolio bėgimo (45,4 sek.) bei triskart estafetės 4x400 m rekordus.

Jo karjeroje buvo trys sporto šakos. Nesportavo tik Šilutėje, kurioje gimė ir trejus metus gyveno. Vėliau gyvenimo vingiai nusidriekė į Viekšnius (Mažeikių r.) pas močiutę. Ten jis baigė keturias klases.

„Lankydamas trečią klasę gavau ir savo pirmąjį diplomą. Tačiau ne lengvosios atletikos, o krepšinio varžybose. Vėliau porą metų mokiausi Tauragės rajono Žygaičių vidurinėje mokykloje. Žaidžiau krepšinį, kuris man patiko, dalyvavau orientavimosi sporto varžybose. Tačiau tai buvo savotiški pasižadimai, kad turėčiau, ką veikti, nieko rimto“, – dabar sako Remigijus.

Buvo greitas, aplenkdamas vyresnius moksleivius, todėl Žygaičių mokyklos kūno kultūros mokytojas jam patarė važiuoti toliau mokytis ir sportuoti į Panevėžio internatinę sporto mokyklą. Joje atsidūrė 1972 m., kai lankė septintą klasę.

Olimpinis čempionas geru žodžiu mini savo trenerius panevėžiečius

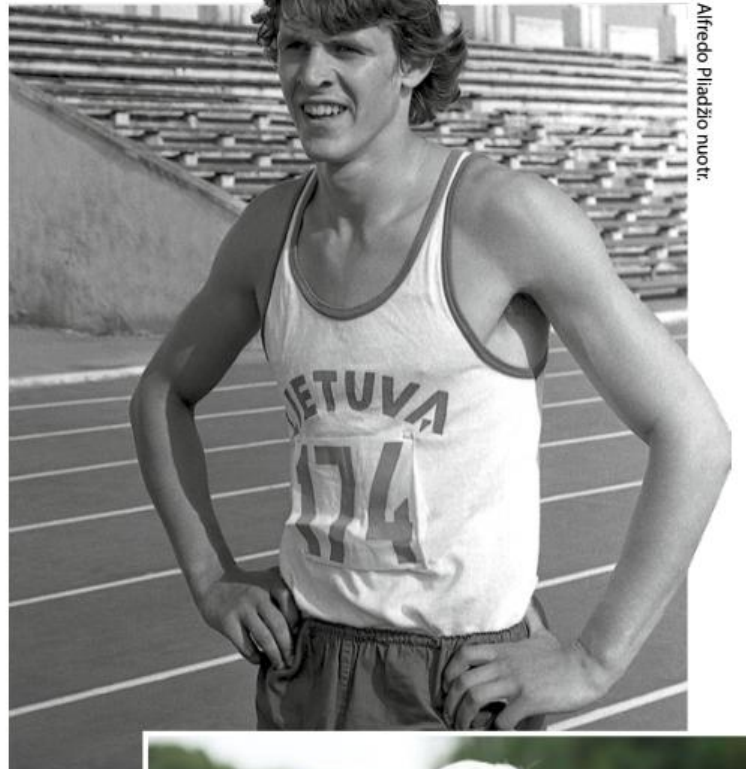
Petrą Dromantą ir Algimantą Kukštą bei vilnietį Antaną Krasaitį. Dabar visi trys – jau šviesaus atminimo. Tai, kad Remigijus gali tapti geru 400 m distancijos bėgiku, pirmasis įžvelgė A.Kukšta.

„Jis visus savo auklėtinius treniravo daugiakovės principu kone iki pat vienuoliktos klasės. Kai bandėme jėgas dešimtyje rungčių, kažkurioje jų išryškėdavo mūsų didžiausi sugebėjimai. Įdomiausia būdavo šokinėti su kartimi: įsibėgėdavome ir beveik toje pačioje vietoje, kur atsispirdavome, nukrisdavome“, – šypteli Remigijus.

1974 m. R.Valiulis Panevėžyje pradėjo specializuotis ir rimtai bėgioti 400 m nuotolį. Per SSRS moksleivių spartakiadą Almatoje jis rungtyniavo su pora metų vyresniais varžovais ir finale užėmė šeštą vietą. „Man tai buvo kosmosas ir didžiulė motyvacija treniruotis dar daugiau“, – prisimena Remigijus.

Po poros metų Lvoje jis tapo SSRS moksleivių spartakiados čempionu ir SSRS septyniolikmečių rekordininku (47,6 sek.). Vėliau laukė studijos tuomečiame Vilniaus pedagoginiame institute, kurį baigė 1988-aisiais. R.Valiulio sportinė karjera tęsėsi dvylika metų, su didžiuoju sportu jis atsisveikino 1984-aisiais.

„Paprasčiausiai atsibodo bėgioti. Matėte superinį amerikiečių filmą, romantinę dramą ir komediją „Forestas Gampas“? Ten filmo herojus bėgo per Ameriką ir grįžo atgal. Atsirado daug jo sekėjų, kurie pradėjo bėgioti kartu su juo. Tačiau vieną kartą filmo

R.Valiulis 1979-aisiais ir dabar

herojus bėgo, bėgo ir sustojo. Visi ėmė klausinėti, kodėl nebėgi? O jis ramiausiai atsakė, kad nebenori. Kažkas panašaus atsitiko ir man“, – lygina Remigijus.

Žinoma, įsiminė Maskvos olimpinės žaidynės, kurios virto ištisais metais. Tik varžybų išvakarėse vilnietis sužinojo, kad yra įtrauktas į kvartetą ir bėgs pirmą etapą.

„Olimpinės žaidynės puikiai prisimenu. Prieš metus mano dukra Rūta, trečius metus gyvenanti Australijoje ir mokykloje dirbanti psichologijos mokytoja, „YouTube“ surado tą mūsų auksinį finalinį bėgimą ir nuorodą persiuntė man. Dabar dažnai jį pasižiūriu“, – sako Remigijus.

Kitąmet sukaks 40 metų, kai R.Valiulis, dabar dirbantis Vilniaus krepšinio mokykloje bendrojo fizinio parengimo treneriu, pasiekė Lietuvos rekordą, kuris gyvuoja iki šių dienų. Į klausimą, kodėl šio rekordo niekas nepagerina, olimpinis čempionas atsako: „Tarp Lietuvos bėgikų nėra konkurencijos. Tik rungtyniaujant su pajėgiais varžovais galima tikėtis svarresnių rezultatų.“

DAILIOJI IETIES METIKĖ

EUROPOS ČEMPIONATO BRONZINĖ PRIZININKĖ, IETIES METIKĖ LIVETA JASIŪNAITĖ TIKINA NENORĖJUSI SULAUKTI TOKIO DIDELIO DĖMESIO. O RĖNGTIS NAUJAJAM SEZONUI BŪTŲ LENGVIAU, JEIGU KUO GREIČIAU UŽMIRŠTŲ IŠKOVOTĄ MEDALĮ.

MARYTĖ MARCINKEVIČIŪTĖ

Alfredo Pliadžio nuotr.

L.Jasiūnaitė

Rugpjūčio 10-ąją Liveta Jasiūnaitė vadina savo antruoju gimtadieniu. Tą dieną 24 metų kaunietė pasiekė kol kas ryškiausią karjeros pergalę – per Europos lengvosios atletikos čempionatą Berlyne ietį numetė 61 m 59 cm ir iškovojo bronzą. Akimirkos, kol mūsų ieties metikė per tokio rango varžybas atsistotų ant nugalėtojų pakyls, teko laukti net 60 metų (1958 m. sidabro medalį Stokholme iškovojo Birutė Kalėdienė).

Tai nebuvo pirmasis L.Jasiūnaitės medalis: 2011-aisiais Turkijos mieste Trabzone ji tapo Europos jaunimo olimpinio festivalio vicečempione (52 m), o 2015 m. Taline – Europos jaunimo iki 23 m. čempionato bronzine prizininke (55 m 77 cm). Dabar šiai sportininkei priklauso visų amžiaus grupių Lietuvos rekordai, išskyrus suaugusiųjų.

Lietuvos rekordininkė kaunietė Rita Ramanauskaitė yra įsitikinusi, kad jos rekordas, pasiektas dar 2000-aisiais (62 m 69 cm), jau braška ir bet kuriuo metu Liveta gali jį pagerinti. Tačiau Europos čempionato medalininkė nekelia sau tikslo kuo greičiau nukarūnuoti šį rezultatą.

„Mano pagrindinis tikslas kitąmet – ietį mesti toliau nei šį sezoną, už 61 m 61 cm ribos. Jeigu pavyks, gal kris ir Lietuvos rekordas. Svarbiausia negauti traumas. Tfu, tfu, tfu, bet didesnių traumų mano sportinėje kar-

jeroje nebuvo. Viliuosi, kad nebus ir ateityje“, – tikisi Liveta.

DIDELĖ POPULIARUMO BANGA

Iškart po bronzinio metimo Liveta sulaukė išskirtinio žurnalistų dėmesio, daug sveikinimų. Juk medalis buvo netikėtas.

„Tie sveikinimai malonūs, suteikė didelį pasitikėjimą. Žurnalistų dėmesys jau slūgsta ir greitai tokio nebus. Šį laikotarpį prisiminsiu kaip naują karjeros patirtį. Sulaukti žurnalistų dėmesio ir su jais bendrauti – tai kažkas panašaus, lyg rungtyniauti ieties metimo sektoriuje: reikia mokėti ir laimėti, ir pralaimėti. Kai laimi, dėmesys garantuotas, kai pralaimi – nesi įdomi“, – konstatuoja Liveta.

Šį sezoną L.Jasiūnaitė dalyvavo mažai tarptautinių varžybų, daugiausia kovojo Estijoje ir Latvijoje. Dar nebandė jėgų nė viename Deimantinės lygos etape. Dabar jos mintys vis dažniau sukasi apie kitą sezoną: lauks pasaulio čempionatas Dohoje, prasidės atranka į Tokijo olimpinės žaidynes.

VARŽYBŲ NEPASIILOGO

Po Europos čempionato Liveta kuriam laikui pamiršo ietį ir tik bėgiavo bei pasimankštindavo. „Su ietimi tik teko pozuoti „Žmonių“ žurnalui“, – šypsosi į Europos ieties metikų elitą įžengusi kaunietė.

Ji sulaukė kvietimų dalyvauti tarp-

tautinėse varžybose Vokietijoje, Lenkijoje, Italijoje, bet nevyko. Norėjo atsipūsti. Spalio 1-ąją su trenere ir kitais šalies lengvaatlečiais vyks į dviejų savaitių treniruočių stovyklą būsimųjų žaidynių sostinėje Tokijuje. Ten pradės rengtis naujam sezonui. Per atostogas ji spėjo susitikti su draugais, paviešėti pas tėvus Rokiškyje, pabendrauti su pirmąja trenere Ina Žeroniene-Nagele, o per 24-ąją gimtadienį, kurio sulaukė liepos 26 d., gavusi draugės dovaną – poilsį viešbutyje Trakuose su visomis SPA procedūromis – gerai pailsėjo.

Į Rokiškį buvo nusivežusi parodyti čempionato medalį. Sportininkė ypač džiaugiasi, kad ir jos dešimtmetė sesuo Smiltė jau nori mėtyti ietį. Tačiau ir Liveta, ir jos pirmoji trenerė yra įsitikinusios, kad Smiltė dar truputėlį per jauna.

UŽDUOTIS – RASTI VADYBININKĄ

Liveta gerai žino: per svarbiausias kitų metų varžybas pajėgių konkurenčių bus gerokai daugiau nei per šiųmetį Europos čempionatą. Puikius rezultatus rodo Kinijos ieties metikės, stiprios australės.

Galvodama apie naują sezoną ieties metikė prasitaria, kad jai reikia vadybininko: „Kadangi sau keliu didelius reikalavimus, šiais laikais būtina turėti gerą vadybininką. Jis, kaip ir treneris, sportininko karjeroje labai svarbus. Su vadybininku būtų lengviau susidėlioti visus metų startus. Jeigu kitąmet jau bus atsižvelgiama ir į lengvaatlečių reitingus, reikėtų pradėti žvalgytis į aukštesnio rango varžybas, ten patekti ir pelnyti kuo daugiau papildomų taškų.“

Jos trenerė, Barcelonos olimpietė Teresė Nekrošaitė tikisi, kad auklėtinė Dohoje per pasaulio čempionatą pasirodys ne prasčiau nei Berlyne. Turėtų debiutuoti ir Deimantinės lygos varžybose.

„Analizuojame, kam naują sezoną reikės skirti pagrindinį dėmesį. Šiemet stiprinome sportininkės kojas, ji daug šuoliavo, dirbo su štanga, o

dabar tobulinsime metimo techniką. Dviračio neišradinėjame, techniką tobuliname atsižvelgdami į Livetos individualias savybes. Metimo techniką stengiuosi šiek tiek priartinti prie savosios, nes senos konstrukcijos ietį mesdavau 66–67 metrus. Bet kai ką keičiu, daug bendradarbiauju su latviais, esame puikios draugės su jų trenere Valentina Eiduka. Su jos auklėtiniais deriname treniruočių stovyklas. Mano akis greičiau pastebi jos sportininkų klaidas ir atvirksčiai. Latvijoje ieties metimas neabejotinai yra populiariausia lengvosios atletikos rungtis“, – primena T.Nekrošaitė.

TOBULĖJO KARTU SU AUKLĖTINE

Tai, kad Liveta gali tapti gera ieties metike, įžvelgė jos pirmoji trenerė I.Žeronienė-Nagelė. Šiandien ji prisimena: „Kai Liveta dar buvo mažutė, dirbau Rokiškio Juozo Tumo-Vaižganto vidurinėje mokykloje (dabar Senamiesčio progimnazija) ir po ketletą valandų Kūno kultūros ir sporto centre, kuriame iki šiol treniruoju lengvaatletes. Talentingų vaikų, kurie galėtų lankyti lengvosios atletikos pratybas, pradėdau dairytis jau tarp ketvirtokų ar penktokų. Rengiu patrauklias keturkovės, kvadrato varžybėles, visomis išgalėmis stengiuosi vaikus sudominti sportu. Tas mergaites, kurios toliausiai mesdavo kamuoliuką, kviesdavau sportuoti. Livetai dėščiau geografiją, o penktoje klasėje pasiūliau lankyti lengvosios atletikos treniruotes. Tada centre turėjau vos šešių valandų darbo krūvį: Livetą iš pradžių treniravau triskart per savaitę, o vėliau – ir daugiau.

Livetos nepuoliau mokyti mesti ietį. Stebėjau, kaip ji bėga, šoka, meta. Talentinga mergaitė mėtė diską, stumdė rutulį, dalyvavo keturkovės varžybose ir visose keturiose rungtyse jai neblogai sekėsi. Kai Liveta pradėjo mėtyti ietį, ją labai saugojau, kad negautų traumų. Mums jų pavyko išvengti. Kol sportavo mano grupėje, geriausias jos rezultatas, pasiektas Trabzone, buvo 52 m.

Kai Liveta lankė devintą klasę, į ją atkreipė dėmesį trenerė Teresė Nekrošaitė. Su ja pradėjome glaudžiai bendradarbiauti. Prieš mano mokinei išvažiuojant treniruotis ir mokytis į Kauną, ji mane pakvietė kartu vykti į varžybas Latvijoje, kuriose dalyvavo ir Liveta. Ji išvyko mokytis ir sportuoti į Kauną būdama vienuoliktokė. Buvo gaila skirtis, bet žinojau, kad Kaune dirba geri ieties metimo specialistai. O man, buvusiai daugiakovinkei, ietis toli gražu nebuvo pati stipriausia rungtis. Bet į rankas gavusi gabią sportininkę ir pati mokiausi kartu su

Pagerbtuvės Kauno savivaldybėje. Iš kairės: L.Jasiūnaitė, B.Kalėdienė, T.Nekrošaitė

ja. Rokiškyje dabar auga Livetos pamaina – penktokė Orinta Navikaitė jau laimėjo Lietuvos vaikų pirmenybes, tapo trečiaja prizininke vaikų varžybose Latvijoje. Smalsumo dėlei palyginu penktokės Livetos ir penktokės Orintos rezultatus. Kone penkiais metrais toliau meta Orinta. Bet nežinia, kaip bus ateityje.“

REKORDAS TURĖJO KRISTI ŠIEMET

Daugkartinė Lietuvos čempionė ir rekordininkė T.Nekrošaitė, trenerė dirbanti nuo 1985-ųjų, laikosi savojo principo: jeigu auklėtinė turi pasiekti neblogą rezultatą, jos metimo technikos nereikia keisti, tik ją tobulinti. T.Nekrošaitė įsitikinusi, kad jau šiemet Liveta galėjo ietį numesti 64–65 metrus ir pagerinti Lietuvos rekordą, tačiau išlindo mažytės alkūnės, nugaros traumelės.

„Dirbdama su talentinga metike remiuosi savo ilgamete patirtimi, mokausi iš Pietų Afrikos ieties metikų trenerio Terseuso Liebenbergo šiemet parašytos knygos „letis“. 1993-iais, per vieno mėnesio treniruočių stovyklą su latvių metikais, man teko viešėti šio trenerio namuose. Jis tada dirbo Johannesburgo klube ir mane kvietė padirbėti su jų klubo metikais. Gailiuosi, kad nesutikau“, – prisipažįsta T.Nekrošaitė.

Paprašyta apibūdinti Livetą trenerė sako: „Su charakteriu. Labai tvirta psichologiškai, atsakinga ir griežta. Reikli per treniruotes, viską padarys, kas reikalinga, ir dar daugiau. Jai reikia tik medalių. Daug kas anksčiau man sakydavo, kad ta gražuolė tikrai netaps ieties metike. Mano auklėtinė nelabai panaši į ieties metikę.

Prisimenu, kaip gal prieš porą metų per treniruočių stovyklą Portugalijoje metikai žaidė krepšinį ir už Livetos už-

kliuvęs Romas Ubartas sportininkės net nepajudino. Olimpiniam čempionui beliko nusistebėti: „Oho. Tvirta kaip uola, galėjau kaulus susilaužyti.“ Liveta pradėjo pasitikėti manimi, o aš ja ir abi einame į priekį. Visiems savo sportininkams sakau, kad moterys iki 60, o vyrai iki 80 metų turi klausyti savo trenerio.“

MĖGSTA PUOŠNIAI ATRODYTI

Varžovės atkreipė dėmesį, kad šių metų Europos čempionato bronzinė prizininke per varžybas mėgsta gražiai atrodyti: ryškiau pasidažo lūpas, madingai susitvarko plaukus. Per Europos čempionatą ji buvo susipynusi dvi kasas. „Kai gražiai, tvarkingai atrodau, tada labiau savimi pasitikiu, tvirtčiau jaučiuosi“, – prisipažįsta Liveta.

Jos trenerė linkusi papriekaištauti: „Man atrodo, kad visa tai jai maišo. Bet nesikišu, mane domina rezultatas. Jeigu jis geras, tegul puošiasi kaip nori.“

Liveta Lietuvos sporto universiteto (LSU) ketvirtame kurse studijuoja treniravimo sistemas ir kitąmet sieks bakalauro diplomo. Mėgsta skaityti knygas, ypač apie psichologiją. Tiesa, labai giliai nenugrimzta, skaito tik tai, kas labiausiai domina. Gyvena LSU bendrabutyje, už jį kas mėnesį moka po 75 eurus, nors jos mėnesio pajamos iki šiol siekė truputį daugiau nei 300 eurų. Kauno savivaldybė iš sportininkės netgi atėmė prieš metus gautą 190 eurų stipendiją, motyvuodama tuo, kad iš dviejų organizacijų pinigų negalima imti.

Liveta žino, kad visada gali remtis į savo tėvus ir prašyti jų pagalbos. Bet to nedaro, nes Kaune be tėvų gyvena jau septintus metus ir yra gana savarankiška. Šiandien jos didžiausias džiaugsmas – ieties metimas. „Esu laiminga, nes darau tai, kas labiausiai patinka“, – sako sportininkė. ■

”
DAUG KAS ANKSČIAU MAN SAKYDAVO, KAD TA GRAŽUOLĖ TIKRAI NETAPS IETIES METIKE. MANO AUKLĖTINĖ NELABAI PANAŠI Į IETIES METIKĘ.

TERESĖ NEKROŠAITĖ

LIETUVA IŠLAIKĖ EGZAMINĄ

IŠLAIKIUSI EGZAMINĄ RENGDAMA PASAULIO JAUNIMO (IKI 21 M.) DAILIOJO ČIUOŽIMO „GRAND PRIX“ ETAPĄ, LIETUVA PAŠIRUOŠUSI KVIESTI ANT LEDO IR GERIAUSIUS EUROPOS DAILIOJO ČIUOŽIMO MEISTRUS.

LINA DAUGÉLAITĖ

Aistės Riklaitės nuotr.

Publikos numylėtiniai
D.Kizala ir M.Polishook

Kauno „Žalgirio“ arenoje rugsėjo 6–8 d. vyko trečiasis iš septynių „Grand Prix“ etapų – „Amber Cup“, į kurį susirinko jaunieji dailiojo čiuožimo atstovai iš 32 pasaulio valstybių.

KOMPLIMENTŲ LAVINA

Ledas ištirpo, plojimai nutilo, emocijos nurimo. Kokių atsiliepimų teko girdėti apie Kaune surengtą pasaulio „Grand Prix“ etapą? Lietuvos čiuožimo federacijos (LČF) prezidentė Lilija Vanagienė šypsosi plačiai – atsiliepimai patys geriausi, o jų aidas pasivijo ją ir po savaitės per varžybas Milane.

„Tarptautinės čiuožimo sąjungos varžybų koordinatorius Dingdingas Liu pasakė taip: „Mano ataskaita Tarptautinei čiuožimo sąjungai bus pati geriausia, kokia tik gali būti, nes jūsų jau dabar surengtos varžybos buvo Europos čempionato lygio.“ Mums

buvo nepaprastai smagu girdėti tokius žodžius“, – pasakoja L.Vanagienė.

Komplimentus organizatoriams žarstė ne tik oficialūs Tarptautinės čiuožimo sąjungos atstovai, bet ir treneriai bei dalyviai. „Kaip treneris buvo atvykęs Europos čempionas Tomašas Verneris, rusės Aleksandros Trusovos treneris Sergejus Dudakovas – jie gyrė mus ir sakė, kad norisi šypsotis dalyvaujant tokiose varžybose“, – girdėtai atsiliepimais dalijasi LČF prezidentė.

Taigi ruošti dokumentus siekiant teisės 2022 m. surengti Europos dailiojo čiuožimo čempionatą lietuviai gali ramia širdimi, nes jau pelnė dalyvių simpatijas ir įrodė oficialiems svečiams, kad organizuoti moka. Dokumentus tarptautinei federacijai reikia pateikti iki 2019 m. balandžio 15 d. Tada beliks sulaukti sprendimo.

PERGALĖ TRIBŪNOSE

Pagrindinė pergalė, kurią pasiekė organizatoriai, buvo tribūnose – palaikyti jaunųjų čiuožėjų atėjo gausus būrys kauniečių ir miesto svečių. „Atvirai sakant, mes ir patys nelabai tikėjomės, kad mums pavyks pritraukti žiūrovų. Svarbiausia buvo, kad tribūnos nebūtų tuščios, kaip dažniausiai esti tokio rango varžybose kitose šalyse – būna net nemalonu varžybas stebėti. Pačiai teko ne kartą dalyvauti tokiuose turnyruose, todėl žinau“, – varžyboms sėkmingai finišavus L.Vanagienė prasitaria apie didžiausią tikslą, kurį pavyko pasiekti.

Bilietai į varžybas nebuvo brangūs – nuo 4 iki 9 eurų, o štai Kauno moksleiviai turėjo galimybę susipažinti su šia sporto šaka nemokamai. Atvykę į areną jie ne tik galėjo nemokamai stebėti varžybas, bet ir dalyvauti specialiai jiems skirtose įvairiose edukacinėse programose ir daugiau sužinoti apie pačiužas, dailųjį čiuožimą, jo skirtumus nuo greitojo čiuožimo ir pan. Pasak LČF prezidentės, truputį nedėkingas išpuolė laikas – varžybos vyko pačioje rugsėjo pradžioje, o rugpjūtį pamokos dar nevyko, tad mokinius iš anksto sukviesti buvo sunku. Trūko ir reklamos – tam stigo lėšų.

Tribūnos nebuvo sausakimšos, bet susirinkę žiūrovai svečiams įspūdį padarė. Štai pasaulį sužavėjusi A.Trusova viename interviu sakė: „Pati maloniausia staigmena buvo žiūrovai.“ Jie mokėjo palaikyti visus sportininkus – plojo ne tik saviems. „Tai turbūt didelės ir Povilo su Margarita nuopelnas – abu jau 18 metų rengia ledo šou ir augina žiūrovus, todėl jie supranta ir žino, už ką ir kada reikia ploti. Smagu, kad mūsų žiūrovai pasirodė išprusę“, – pabrėžia L.Vanagienė.

BETRIKDŽIŲ

Prisimindama visą organizaciją LČF prezidentė sako, kad viskas veikė

P.Ramanauskaitė ir jos treneris D.Kozlovas

lyg gerai suderintas laikrodis. Sportas kursavo punktualiai. Dalyviai gyveno kelių minučių atstumu iki arenos, tačiau vis tiek kas pusvalandį jų patogumui važinėjo autobusus. „Tik paskutinę dieną 7 valandą ryto sulūžo viena ledo valymo mašina – turėjome dvi. Bet Laimutė Krauzienė, „Baltų ainių“ direktorė, kuri buvo atsakinga už ledą, operatyviai surado tralą, sugedusi mašina buvo nutempyta ir atvežta kita iš mūsų Kauno ledo arenos. Ir niekas nieko net nepastebėjo“, – vienintelį incidentą prisiminė L.Vanagienė.

Komplimentų sulaukė dalyvių poilsio zona, kurioje jie galėjo atsikvėpti ir užkąsti. „Pasak koordinatoriaus D.Liu, ši zona buvo viena geriausiai įrengtų, kokias teko matyti Europos ir pasaulio čempionatuose. Šią zoną labai puošė olimpiniai foteliai – mūsų partneris LTOK juos mums paskolino. Įsivaizduokite, įeini į „Skaters lunch“, o ten stovi gražūs foteliukai, didžiulis ekranas, kuriame tiesioginė transliacija, užkandžiai. Atsiliepimai labai geri“, – sako L.Vanagienė.

„Grand Prix“ etapą Lietuvoje iš viso filmavo šešios televizijos. „YouTube“ A.Trusovos pasirodymą internautai peržiūrėjo daugiau nei pusę milijono kartų, nors paprastai tokių „Grand Prix“ peržiūrų būna 5–7 tūkstančiai! – tu, kad fenomenali rusų atlikėja, Kaune gerinusi rekordus, įrašė istorijon ir Kauno vardą, džiaugėsi L.Vanagienė.

Dar vienas gražus lietuviško „Grand Prix“ etapo akcentas – medaliai, kuriuos gamino „Keliautojų medalionas“ juvelyrė Irina Račiūnienė. Jie buvo rankų darbo, vienietiniai. Lietuvos kontūrų medaliuose buvo išpjautos ertmės, kurios kabėjo po gintariuką – pirmos vietos apdovanojime brangiausias ir t.t. Taigi dviejų vienodų medalių nebuvo, nes vienodų gintarų irgi nėra.

Diplomus organizatoriai gamino ne iš popieriaus, o medinius.

PIRMIEJI REITINGO TAŠKAI

L.Vanagienė dėkinga režisieri R.asai Micachienei, kuri daug prisidėjo organizuojant varžybas ir pasiūlė ne vieną gerą idėją. Dalyviai buvo maloniai nustebinti, kai dovanų gavo kompaktinę plokštelę su „Amber Cup“ himnu. Be to, himno autorė „Eurovizijoje“ Lietuvai atstovavusi dainininkė leva Zasimauskaitė ant kiekvieno jų užrašė savo autografa.

„Inešėme naujovių“, – šypsodamasi sako L.Vanagienė. Dar viena naujovė – mylimiausio sportininko rinkimai. Žiūrovams buvo išdalytos širdelės, jas gavo ir sportininkai. O arenoje buvo pastatyti stendai su visų dalyvių nuotraukomis, prie kurių kiekvienas galėjo klijuoti savo širdelę, taip išreikšdamas simpatijas.

Daugiausiai širdelių gavo Lietuvos šokėjų ant ledo pora Deividas Kizala ir Mira Polishook. Kaip vos prieš porą mėnesių susikūrusi pora pavergė žiūrovų simpatijas? „Turbūt dėl to ir pelnė, kad per du mėnesius sugebėjo parengti programą. Jų treneris Igoris Špilbandas sakė: „Mano gyvenime dar nebuvo taip, kad per tokį trumpą laiką sportininkai pasiruoštų.“ Bet kai žmonės labai nori ir jų akys žiba, galima kalnus nuversti... Aš pati asmeniškai irgi nesitikėjau, kad jie taip pasirodys – juk Mira anksčiau buvo pavienininkė, neturėjo patirties šokti su partneriu, bet po laisvosios programos jie buvo dešimti. Trumpojoje programoje užėmė 12 vietą. Tai nuostabus rezultatas. Jie man paliko didelį įspūdį, atliko sudėtingų elementų – dabar tik reikia labai daug dirbti. Ir darbas, manau, duos savo vaisių“, – po pirmųjų oficialių D.Kizalos ir M.Polishook varžybų LČF prezidentė nestokojo optimizmu.

Daug komplimentų nusipelnė ir 15-metė kaunietė Paulina Ramanauskaitė, treniruojama Dmitrijaus Kozlovo. Kanadietis, komentavęs jos pasirodymą, žėrė jai komplimentus už techniką, emocionalumą, artistišumą, o po varžybų priėjęs prie L.Vanagienės prisipažino, kad jam net ašara nubėgo stebint Paulinos laisvąją programą. „Sportininkė tikrai gerai čiuožė, padarė viską, ką galėjo, ir svarbiausia, kad jos čiuožimas buvo ne tik atlikti šuoliai, bet ir jausmas. Ne kiekvienam taip pasiseka perteikti emocijas. Margarita su Povilu, stebėję jos pasirodymą internetu, buvo sužavėti ir tą pačią dieną ją pakvietė į savo šou, kuris šiemet vyks trijuose miestuose – Klaipėdoje, Vilniuje ir Kaune“, – jaunajai čiuožėjai negaili pagyrų LČF vadovė.

„Amber Cup“ buvo neabejotinai geriausias kaunietės turnyras. Sėkmingas pasirodymas pelnė ne tik liaupsių, bet ir taškų: Paulina užėmė devintą vietą ir užsidirbo pirmuosius per savo karjerą reitingo taškus. „Ji surinko 53 taškus už techniką, o norint patekti į suaugusiųjų pasaulio čempionatą užtenka gauti 47 taškus! Tai buvo jos antras startas, kai ji taip gerai pasirodė – likus porai savaitių iki „Grand Prix“ Dortmundu vykusiose varžybose Paulina užėmė antrą vietą. Nuo pernai metų ji padarė didžiulį šuolį“, – džiaugėsi L.Vanagienė.

Dar dvi Lietuvos atstovės, Selina Kaneda ir Dominyka Molevičiūtė, treniruojamos D.Kozlovo, taip pat pasirodė pagal savo galimybes. „Jos padarė viską, ką galėjo ir mokėjo. Kai žiūrėjau pirmąsias jų treniruotes arenoje, buvo neramu – merginos atrodė išsigandusios. Bet jos puikiai susitvarkė. O juk Selina – vos 13 metų“, – „Grand Prix“ debiutančių pasirodymą gerai įvertino L.Vanagienė.

S.Kaneda, Kaune debiutavusi „Grand Prix“ varžybose, puikiai susitvarkė su jauduliu

”
DAR VIENA NAUJOVĖ – MYLIMIAUSIO SPORTININKO RINKIMAI. VISIEMS ŽIŪROVAMS BUVO IŠDALYOTOS ŠIRDELĖS, JAS GAVO IR SPORTININKAI. O ARENOJE BUVO PASTATYTI STENDAI SU VISŲ DALYVIŲ NUOTRAUKOMIS, PRIE KURIŲ KIEKVIENAS GALĖJO KLIJUOTI SAVO ŠIRDELE, TAIP IŠREIKŠDAMAS SIMPATIJAS.

DIRBA RANKOMIS, KOJOMIS IR GALVA

PASAULIO IR EUROPOS DISKO METIMO ČEMPIONAS ANDRIUS GUDŽIUS APIE KINEZITERAPEUTUS YRA SAKĘS: „JIEMS ESU SIAUBAS BAUBAS, SU MANIMI JIE PRAKAITUOJA TIKRAI NE KĄ MAŽIAU NEI AŠ PER TRENIRUOTES.“

MARYTĖ MARCINKEVIČIŪTĖ

Po pertvarkos Lietuvos olimpiniam sporto centre treneriai, medikai ir kitas personalas perėjo dirbti į federacijas. Lietuvos lengvosios atletikos federacija (LLAF) pasirašė bendradarbiavimo sutartį su vienu didžiausių ir moderniausių Baltijos šalyse sporto ir sveikatingumo centrų „VS-Fitness“, tapusių oficialiu federacijos partneriu.

Šiame centre dirba ir du puikūs kineziterapijos specialistai Mantas Lesnickas bei Tomas Bendaravičius, kurie nemažai prisidėjo prie disko metiko Andriaus Gudžiaus pergalių per pasaulio ir Europos čempionatus.

„Nepavydžiu kineziterapeutams, kuriems esu siaubas baubas. Darbas su manimi reikalauja ypatingų pastangų, nes reikia paruošti didelę raumenų masę, kad galėčiau atsigauti prieš kitą treniruotę. Vien paspaudyti raumenų neužtenka. Kineziterapeutai su manimi prakaituoja tikrai ne ką mažiau nei aš per treniruotes. Šių specialistų darbas nėra matomas, bet lemia mažiausiai 30–35 proc. mano pasiekto rezultato“, – sako disko metikas.

Praėjusiais metais A.Gudžių, tapusį pasaulio čempionu, prižiūrėjo M.Lesnickas, o nuo šių metų – T.Bendaravičius, kurio bendras darbas su Andriumi buvo apvainikuotas pergale Europos čempionate.

24-erių T.Bendaravičių būtų galima pavadinti laimės kūdikiu. Jis tik pernai baigė Lietuvos sporto universiteto Sporto biomedicinos fakultetą ir įgijo kineziterapijos bakalauro diplomą, o šiemet jau dirba su pasaulio ir Europos čempionu A.Gudžiumi. Su juo būna kiekvienoje treniruotėje ir visose varžybose Lietuvoje bei užsienyje.

Sportininko treneris, ketverių olimpinų žaidynių dalyvis Vaclovas Kidykas jaunąjį kineziterapeutą apibūdina taip: „Jis kultūringas, paslaugus. Apie

Alfredo Pliadžio nuotr.

Tomo profesinius gebėjimus nieko negaliu pasakyti, nes nuo jo rankų kenčia Andrius. Jis kartais šypsodamasis pasako, kad norint iškentėti procedūras reikia susileisti nuskausminamųjų. Andriaus teigimu, Tomas padarė didžiulę pažangą, palyginti su pirmaisiais mėnesiais, kai neturėjo šio specifinio darbo patirties.“

LLAF viceprezidentė ir generalinė sekretorė Nijolė Medvedeva viliasi, kad pavyks užsiauginti gerą kineziterapeutą. „Tomas dar jaunas, tik pradeda kaupti patirtį. Ankstesniais metais kineziterapeutai dirbdavo su visais mūsų lengvaatlečiais, asmeninių neturėjome. Šiemet Tomas dirba tik su Andriumi, bet ateityje norėtume, kad taip nebūtų, kai vienas kineziterapeutas dirba tik su vienu sportininku. Federacija neturi tiek lėšų, kad kiekvienas lengvaatletis turėtų po asmeninį kineziterapeutą. Prioritetas,

žinoma, yra A.Gudzius“, – sako N.Medvedeva.

Anksčiau su Lietuvos lengvaatlečiais, tarp jų ir su Andriumi, dirbo M.Lesnickas, bet pasaulio čempionui kineziterapijos specialistas reikalingas kiekvieną dieną – ir per treniruotes, ir per varžybas.

„Kadangi Mantas prižiūrėjo apie 30 sportininkų, jis negalėjo visą laiką dirbti tik su vienu Andriumi. Sportininkas paprašė Manto, kad šis jam padėtų susirasti kineziterapeutą. Kadangi dirbu „VS-Fitness“ sporto ir sveikatingumo centre, su kuriuo bendradarbiavimo sutartį pasirašė LLAF, taip kovo mėnesį aš atsidūriau A.Gudžiaus komandoje“, – paaiškina T.Bendaravičius.

Tarkite keletą žodžių apie save.

Gimiau ir augau Marijampolėje, baigiau Marijonų gimnaziją. Dar eida-

mas į darželį išmokau plaukti ir nuo pirmos klasės sporto mokykloje lankiau plaukimo grupę. Plaukiau nugara, įvykdžiau kandidato į Lietuvos plaukimo meistrus normatyvą. Per Lietuvos čempionatus savo amžiaus grupėse užimdavau vietas dešimtuokose. Ilgai nebuvo apsisprendęs, ką po mokyklos studijuoti. Kineziterapeutu sugalvojau tapti paskutinę minutę, nors visą laiką norėjau ne sėdimo, o aktyvaus darbo, susijusio su sportu ir medicina.

Mokykloje nelabai įsivaizdavau, koks tai mokslas ta kineziterapija ir ką veikia šie specialistai. Siekiant būti geru specialistu, reikia pačiupinėti daug žmonių, kad pajautum visas struktūras.

Kaip jums, vidutinio ūgio (1 m 77 cm) ir vos 70 kg sveriančiam kineziterapijos specialistui, sekasi dirbti su tokiais milžinai kaip A.Gudžius?

Man, buvusiam plaukikui, lengvoji atletika suteikė naujų iššūkių. Buvo įdomu stebėti, kaip lengvaatlečiai treniruojasi, dėlioja savo planus, dalyvauja įvairaus rango varžybose.

Dalyvauju kiekvienoje Andriaus treniruotėje rytais ir vakarais. Džiaugiuosi galėdamas dirbti su tokio didelio meistriškumo atletu. Šiuo metu dirbu tik su vienu Andriumi, bet per treniruotį stovyklas tenka pačiupinėti ir kitų sportininkų.

Nuo didelių darbų, krūvių pavargsta sportininkų raumenys, jie spazmuojasi. Pagrindinė mano užduotis – padėti Andriui atsigaivinti, kad jis galėtų pasiruošti kitai treniruotei. Sportininką masažuojau, atlieku įvairius tempimo pratimus. Pasaulio ir Europos čempionas turi sukauptą didelę patirtį, žino, kaip jam geriau, todėl susigalvojame įvairiausių technikų, kartais ir labai įdomių, kurios iš šono žiūrint gal ir keistai atrodo, tačiau sportininkui geriausiai tinka. Fiziškai su tokiais atletais sunkoka dirbti, bet įdomu. Dirbu ir rankomis, ir kojomis, ir alkūnėmis, ir galva (šypsosi).

Ar pasaulio ir Europos čempioną tenka masažuoti kasdien?

Dažniausiai taip. Tačiau daug kas priklauso nuo pasirengimo laikotarpio. Jeigu būna jėgos treniruotės, masažą tenka daryti dažniau. Kai Andrius pradeda rengtis varžyboms ir stengiasi įgyti gerą sportinę formą, masažas būna silpnesnis.

Daugiausia pastangų reikalauja tas laikotarpis, kai Andrius ugdo jėgą. Tada būna sunkiausi kūno masažai,

T.Bendaravičius

nes raumenys būna labiausiai pavargę ir atsiranda daugiausiai skausmingų taškų. Su Andriaus kūnu tenka dirbti labai įvairiai, tarkime, po vakarinės treniruotės nuo dviejų iki trijų valandų.

Kuo toliau, tuo labiau įsitikinu, kad pats didžiausias mano, kaip kineziterapeuto, tobulėjimas – praktinis darbas ir, žinoma, nuolatinis dalyvavimas įvairiose mokslinėse konferencijose bei seminaruose.

Nuolat atsiranda naujų metodikų, technikų, kai kas pasensta, ateina naujovių. Kineziterapija – sparčiai besikeičianti medicinos sritis. Reikia dirbti ir viskuo domėtis. Esu dar jaunas kineziterapijos specialistas, konferencijose ir seminaruose kol kas dalyvauju tik Lietuvoje, bet ateityje tikiuosi išplaukti ir į platesnius vandenius.

Kai A.Gudžius nelaimi varžybų, tarkime, Deimantinės lygos finalinio etapo, ar dėl pralaimėjimo kaltinate ir save, kad kažką ne taip padarėte?

Yra žmogiškasis veiksnys, kad kažkiek kaltės irgi tenka prisiimti. Bet mane padrąsina Andriaus žodžiai, kad šiandien yra taip, bet pasirėngimas buvo geras, viskas gerai. Džiaugiuosi Andriaus pergalėmis, o pralaimėjimus išgyvename kartu. Andrius ypač tolerantiškas, geras ir teisingas žmogus.

Dar ne taip seniai jis buvo patyręs du stresinius kojos lūžius, kurie privertė skirti didesnę dėmesį atsigavimui po krūvių. Dabar jau viskas gerai, tačiau baigiantis sezonui sportininko organizmas jau jaučia nuovargį, prašo poilsio.

Su pasaulio ir Europos čempionu norėčiau dirbti ir ateityje, tai man didelė garbė, atsakomybė ir praktika. Tik Andriaus dėka mačiau įspūdingą šiemetinį Europos lengvosios atletikos čempionatą, Deimantinės lygos var-

žybas, kurios man suteikė daug emocijų. Nebuvo matęs, kad varžybos sutrauktų tiek daug pilnų stadionų.

Kineziterapija – viena pagrindinių reabilitacijos priemonių, sveikatos ir fizinės būklės gražinimas. Šis terapijos būdas pagrįstas tuo, kad tinkamas kūno judesys padeda atnaujinti, pagerinti raumenų, širdies kraujagyslių ir kitų sistemų fizinę būklę. Į ką esate sutelkęs pagrindinį dėmesį?

Negali būti susikoncentravęs tik į ką nors viena, tarkime, į kaulų ar raumenų darbą, tai būtų neprotinga. Reikia žinoti viską, juolab kad sportininkui vieną dieną gali skaudėti čiurną, kitą petį, o trečią – nugarą. Žmogus yra vientisas ir mums reikia žinoti visas struktūras.

O plaukiko karjerą dar tęsiate ar ji baigėsi kartu su studijomis Lietuvos sporto universitete?

Studijuodamas dar treniravausi, porą metų dalyvavau SELL žaidynėse. Tačiau rungtyniauti plaukimo takelyje didelio entuziazmo jau nebuvo. Džiaugiuosi, kad studijavau kineziterapiją, kuri man tiko ir patiko. Nereikėjo ypatingai stengtis perprasti šios specialybės žinių, viskas rutuliojosi tarsi savaime. Ypač buvo įdomios paskaitos universitete, lankiau įvairius seminarus. Nesakau, kad kineziterapijos mokslas yra lengvas, jis reikalauja daug žinių.

Dar studijuodamas pradėjau dirbti. Buvau gelbėtojas baseine, po to dirbau „Girstučio“ sporto klube. Kai Kaune duris atvėrė naujas sporto ir sveikatingumo centras „VS-Fitness“, čia pradėjau dirbti kineziterapeutu: iš pradžių baseine su vaikais, po to – su suaugusiais. Matydamas kitus sportuojančius irgi stengiuosi neužsisėdėti, laisvalaikiu pasimankštinti. Tik štai plaukiojau jau seniai (šypsosi).

”
FIZIŠKAI SU TOKIU ATLETU SUNKOKA DIRBTI, BET ĮDOMU. DIRBU IR RANKOMIS, IR KOJOMIS, IR ALKŪNĖMIS, IR GALVA.

TOMAS BENDARAVIČIUS

RAIDĖ AR ŽENKLAS, ŽODIS AR NUOTRAUKA?

KAS SVARBIAU – RODYTI PASAULIUI IŠSKIRTINĮ SPORTO VEIDĄ AR RAŠTU BANDYTI PAAIŠKINTI NAUJIENAS? O GAL PLAČIAU ANALIZUOTI, IEŠKOTI BEI PROGNOZUOTI SĖKMES IR NESĖKMES?

DAINIUS GENYS
VDU sociologas

Daugeliui skaitytojų tokia skirtis gali pasirodyti pernelyg dirbtinė. Kur kas dažniau tai pasitarnauja kaip vienas kito papildiniai. Ten, kur trūksta žodžių, ypač talkina vaizdas. Ir atvirkščiai – kai kuriuos vaizdus reikia paaiškinti ar mokėti prakalbinti.

Dabar stebime pasaulinę tendenciją, kai vaizdai dauginasi stulbinama progresija, o sudėtingesnio žodžio skaitymo laikas trumpėja akyse. Lyg ir norėtuši tikėtis, kad vaizdai ir žodžiai labiau derėtų. Tačiau kur kas dažniau regime jų atsietumą arba dirbtinius, eklektiškus bei banalius junginius.

Paprastai tariant, kiekybė nereiškia kokybės. Kokybiškas kadras, ypač sporto, nėra eilinė fotografija. Tai išieškota, netgi išvargta subtili akimirka. Geras fotografas parodo tai, ko mes greičiausia niekada nepamatytume. Rodyti tai, ką mato visi, nors ir gražius vaizdus, gražias akimirkas, dar nėra fotografo talento įrodymas.

Geras kadras įkvepia. Jis gali būti žaismingas, rimtas, atspindėti sportininko pastangas, emocijas, profesionalumą ir t.t. Jis visada turiningas ir turtingas. Sporto iliustracijos reikšmę puikiai nusako toks palyginimas: gerai pagautas kadras tūkstantį kartų iškalbingesnis už žaidimo esmę apibrėžiančias taisykles.

Kiek sporto straipsnis priklauso nuo iliustracijos?

Visiems žinoma, kad vaizdo ir žodžio santykis sporto žurnalistikoje priklauso nuo konkretaus straipsnio tikslo. Ir nuo jam skirtos vietos. Jeigu siekiama papasakoti istoriją, iliustracijos bus parenkamos kaip papildinys. Ir atvirkščiai: jeigu norima išryškinti vaizdą, neretai paaiškinimas apskritai nereikalingas, nebent siekiama pateikti trumpą to vaizdo gimties pasakojimą. Ši išimtis elementari. Tačiau gyvenime ne visada žodis tampa kūnu.

”

SPORTO ILIUSTRACIJOS REIKŠMĘ PUIKIAI NUSAKO TOKS PALYGINIMAS: GERAI PAGAUTAS KADRAS TŪKSTANTĮ KARTŲ IŠKALBINGESNIS UŽ ŽAIDIMO ESMĘ APIBRĖŽIANČIAS TAISYKLES.

Ryški skirtis sporto įvykių iliustravimo srityje akivaizdi stebint įvairius naujienų portalus (kai sporto naujienos ar įvykiai tėra viena iš daugelio temų) bei specialius sporto leidinius. Kita aiški skirtis priklauso nuo leidinio turtingumo. Ir nors atrodytų, kad šiandien yra keista mokėti dideles sumas už fotografiją, vis dėlto unikalūs kadrai kainuoja daug. Todėl neturtingi ir dideliais tiražais pasigirti negalintys leidiniai dažniausia pasmerkti perspausdinti antrinę informaciją (tokią, kuri anksčiau jau buvo skelbta) bei remtis pigesnėmis (arba nemokamomis) masiškai tiražuojamomis nuotraukomis.

Grįžtant prie pirmosios skirties verta paminėti, kad bent jau Lietuvoje sporto žurnalistika sparčiai žengia pirmyn ir vaduojasi iš didžiųjų politinių naujienų pavaikio vaidmens. Didieji portalai vis dažniau siunčia savų žurnalistų į svarbiausius sporto renginius užsienyje tikėdamiesi operatyvaus, unikalaus turinio, galinčio patenkinti reiklios auditorijos interesus. O štai vaizduojamoji sporto

žurnalistika, mano nuomone, ima atsilikti. Gal ir todėl, kad neretai fotografo darbo imasi tie patys gerai rašantys, bet silpniau fotografuojantys korespondentai. Todėl dominuoja personifikuotos arba faktografinės iliustracijos.

Tuo tarpu specializuotuose sporto leidiniuose santykis tarp iliustracijos ir teksto dažniau esti dialoginis. Nors kiekvienu atveju tai priklauso nuo autorių (teksto ir iliustracijos) bei redaktoriaus kūrybinio sumanymo, dažniausia jis skirtas vienas kito prakalbinimui ir papildymui, o ne vien tekstui pagyvinti. Neretai ieškoma metaforinės prasmės, leidžiančios aiškiau suprasti pagrindinę straipsnio mintį, ar priešingai – pažvelgti į ją ironiškai.

Skubančiame pasaulyje viską siekiama daryti kuo greičiau. Sporto žiniasklaida – ne išimtis. O jei nebijotume sudelsti ir paieškotume kūrybiškesnių sprendimų? Juk ir šiems pamąstymams nebuvo lengva parinkti iliustraciją. Ir kažin ar visi sakys, kad ji labai tinka...

Alfredo Pliadžio nuotr.

D.Gudzinevičiūtė ir V.Kidykas

AUTOMOBILIAI

V.KIDYKAS VAŽINĖS „TOYOTA RAV4“

Rugpjūčio 30 d. LTOK prezidentė Daina Gudžinevičiūtė automobilio „Toyota RAV4“ raktelius įteikė pasaulio ir Europos čempiono Andriaus Gudžiaus treneriui Vaclovui Kidykui. Įteikimo ceremonijoje dalyvavo ir Lietuvos lengvosios atletikos federacijos (LLAF) generalinė sekretorė Nijolė Medvedeva bei LLAF direktorius Rimantas Mikaitis.

Kiek anksčiau naujo automobilio rakteliai

buvo įteikti Mykolui Masilionui, kurio treniruojama porinės vyrų keturvietės valtys įgula prieš metus tapo pasaulio čempione.

Sprendimą pasaulio čempionų treneriams skirti naujus automobilius, bendradarbiaudamas su „Toyota“, dar pavasarį priėmė Lietuvos tautinis olimpinis komitetas, jį patvirtino Lietuvos sportininkų rengimo ir

dalyvavimo Tokijo olimpinėse žaidynėse programos ekspertų komisija.

A.Gudžiaus treneris džiaugėsi automobilio sulaukęs pačiu laiku. „Senasis, važiuojant į treniruočių stovyklą Palangoje prikrautas svarmenų, jau nenorėjo judėti“, – juokėsi V.Kidykas.

Tiek irklautojų, tiek disko metiko treneriui automobiliai nupirkti už LTOK lėšas, jų eksploatacijos išlaidas dengs federacijos.

IR PLAUKIKAMS – MAŠINA

Nuo šiol Lietuvos plaukimo federacijos atstovai, plaukimo olimpinė rinktinė, jos pamaina bei jaunimas į Lietuvoje ir aplinkinėse valstybėse vykiančias varžybas bei treniruočių stovyklas vyks nauju, specialiai sportininkams pritaikytu „LTeam“ autobusiuku.

Rugsėjo 12 d. naujojo automobilio raktelius LTOK prezidentė Daina Gudžinevičiūtė įteikė Lietuvos plaukimo federacijos prezidentui Emiliui Vaitkaičiui.

„Į plaukikų šeimą atvyko naujas narys, jo paskirtis – saugiau nuvežti sportininkus į stovyklas ar varžybas. Plaukimo federacijos vardu dėkoju Lietuvos tautiniam olimpiniam komitetui už nuolat gerinamas sąlygas. Jau po kelių dienų automobilį įdarbinsime – į Klaipėdoje vykiančią treniruočių stovyklą juo bus vežama plaukikų rinktinė“, – atskleidė E.Vaitkaitis.

Per pastaruosius šešerius metus LTOK nupirko ir federacijoms perdavė

Naujasis plaukikų automobilis

15 automobilių. Jais jau naudojasi Lietuvos baidurių ir kanojų irklavimo, bokso, lengvosios atletikos, irklavimo, buriavimo, dviračių sporto, sunkiosios atletikos ir šiuolaikinės penkiakovės

federacijos. Dauguma automobilių – aštuonviečiai, skirti patogiai ir saugiai nuvykti į varžybas, treniruočių stovyklas, vežti sportininkus ar didesnių gabaritų sporto įrangą.

MOKYMAI

OLIMPINIŲ VERTYBIŲ UGDYMO PROGRAMA

Mokyklų ir ikimokyklinio ugdymo įstaigų pedagogai – ne tik kūno kultūros, bet ir lietuvių kalbos, fizikos, matematikos, menų – rugpjūčio pabaigoje rinkosi Kaune, kuriame vyko dviejų dienų Olimpinių vertybių ugdymo programos mokymai.

Lietuvos tautinis olimpinis komitetas pirmasis šią programą išsivertė į savo šalies kalbą ir, pritarus Tarptautiniam olimpiniam komitetui, mokymus pasiūlė Lietuvos pedagogams. Kol kas programa – tik spausdintuose leidiniuose, o į mokymus kviečiami tik programoje „Olimpinė karta“ dalyvaujantys pedagogai. Nuo rudens Olimpinių vertybių ugdymo programa bus pasiekama kiekvienam susidomėjusiam skaitmeniniu formatu be jokio mokesčio.

Antrą kartą Lietuvoje vykusiuose mokymuose dalyvavo 60 pedagogų. Mokymus vedė dešimt specialių žinių ir įgūdžių įgijusių pedagogų. Jus stebėjo Tarptautinio olimpinio komiteto Olimpinio švietimo padalinio atstovė Ana De Azevedo.

„Olimpinių vertybių ugdymo programos įgyvendinimas Lietuvoje – puikus pavyzdys kitoms šalims. Tai pavyzdys, kaip olimpinių vertybių ir neformalusis

Mokymų dalyviai

ugdymas yra naudojamas rengiant pedagogus. Esu įsitikinusi, kad šis LTOK darbas turės ilgalaikį poveikį visuomenės gerovei“, – sakė viešnia iš TOK.

Mokymuose pedagogai susipažino su Olimpinių vertybių ugdymo programa, kurios esmė – inovatyvus darbas su įvairaus amžiaus vaikais, paremtas

olimpine filosofija, vertybėmis ir fizinio aktyvumo veiklomis.

Visos programoje pateiktos užduotys ir veiklos remiasi penkiomis olimpizmo ugdymo temomis: pagarba gyvenime, kilniu elgesiu, pastangomis pelnytu džiaugsmu, kūno, valios ir proto darna bei tobulumo siekimu.

DISKUSIJOS

LTOK PREZIDENTĖ – FESTIVALyje „BŪTENT“

Rugpjūčio 8–9 d. Birštone, Vytauto parke, vyko diskusijų festivalis „Būtent!“. Jame susitiko verslo, mokslo, kultūros, sporto, nevyriausybinių organizacijų, politikos atstovai iš Lietuvos ir užsienio, aptarė aktualius šių dienų klausimus, ieškojo atsakymų, pristatė naujoves, diskutavo, atsakė į klausimus.

Pagrindinėje festivalio scenoje apie sportą kaip priemonę, skatinančią įvairovę, toleranciją ir tarpkultūrinį dialogą, kalbėjosi Lietuvos tautinio olimpinio komiteto prezidentė Daina Gudžinevičiūtė, futbolo mokyklos vaikams iš socialiai remtinių šeimų įkūrėjas Cedricas Raffieris, verslininkė ir „Humoro klubo“ publikos numylėtinė Aistė Krušinskaitė bei TV laidų vedėjas Robertas Petrauskas.

Šios diskusijos iniciatoriai – Lietuvos tautinis olimpinis komitetas bei Britų taryba.

R.Petrauskas, A.Krušinskaitė ir D.Gudžinevičiūtė

POSĖDIS

APDOVANOJO
KOLEGAS

Rugsėjo 20 d. Stokholme vyko Europos olimpinio komiteto Vykdomojo komiteto posėdis. Buvo išklaustytos darbo grupių ir komisijų ataskaitos apie pasirengimą kitų metų Europos jaunimo žiemos ir vasaros olimpiniams festivaliams Sarajeve bei Baku. Apie pasirengimą Europos žaidynėms Minske informavo organizacinio komiteto pirmininkas Georgijus Katulinas.

Buvo paskelbta 2023 m. Europos žaidynių miestų kandidatų atrankos pradžia.

Europos olimpinio komiteto Vykdomojo komiteto narė LTOK prezidentė Daina Gudžinevičiūtė 25-mečio proga pasveikino Slovakijos olimpinį komitetą. Slovakijos olimpinio komiteto generaliniam sekretoriui Jozefui Libai LTOK vadovė įteikė „Olimpinis žiedus“.

D.Gudžinevičiūtė ir J.Liba

MAKABIADA

APTARĖ ŽAIDYNES

M.M.Tichaueris (kairėje),
D.Gudžinevičiūtė ir S.Finkelšteinas

2019 m. Vengrijoje vyks 15-osios Europos žydų sporto žaidynės – „Maccabi Games 2019“. Pristatyti šį sporto renginį į Lietuvos tautinį olimpinį komitetą atvyko žaidynių vadovas Mordechai Motti Tichaueris ir Lietuvos sporto klubo „Makabi“ prezidentas Semionas Finkelšteinas.

LTOK prezidentė Daina Gudžinevičiūtė su svečiais taip pat aptarė Lietuvos sporto bei Lietuvos žydų bendruomenės sporto aktualijas.

PAMINĖJO

BALTIJOS KELYJE

Lietuvos tautinio olimpinio komiteto Kauno rėmimo grupės iniciatyva Baltijos kelio 105-ajame kilometre ties Šilų gyvenvietėje, kur pastatytas kopylstulpis Lietuvos sportininkams, žuvusiems nuo rudojo ir raudonojo genocido, atminti, vyko įdomus ir linksmas renginys. Kaip ir kasmet, Kauno miesto jaunimo ir sporto veteranų delegacija vėl nuvyko į Šilus, ten sportavo, dainavo, linksmai leido laiką su vietos bendruomenės atstovais.

R.Džiautas kolekcininkų mugėje JAV.
Greta jo (kairėje) – garsusis Dickas

VIEŠNAGĖ

PASAULIO KOLEKcinINKAI RINKO PREZIDENTĄ

Rugsėjo 6–8 d. Los Andželo priemiestyje Long Biče vyko trečioji Tarptautinės olimpinės kolekcininkų asociacijos (AICO) generalinė asamblėja ir 24-oji pasaulio olimpinio kolekcininkų mugė. Joje dalyvavo ir Lietuvos olimpinės kolekcininkų asociacijos generalinis sekretorius Rimantas Džiautas.

Asamblėjoje naujuoju AICO prezidentu buvo išrinktas Christophe'as Ait-Brahamas iš Prancūzijos. Mugėje, kaip visada, daugiausia buvo šeiminių, nemažai dalyvavo Rusijos atstovų. Didelė delegacija atvyko iš Kinijos.

Ypatingas mugės svečias – 1968 m. Meksikos olimpinio žaidynių šuolių į aukštį čempionas (2 m 24 cm) amerikietis Richardas Douglasas Fosbury, kaip jaunystėje, taip ir dabar pažįstamų vadinamas Dicku. Jis pristatė savo naują knygą, mielai bendravo ir fotografavosi su mugės dalyviais bei lankytojais, dalijo autografus, keitėsi ženkliais.

Dickas ypatingas ne tik todėl, kad tapo olimpinio čempionu. Jis pirmasis pasauliui pademonstravo naują šuolių į aukštį stilių – kartelę įveikiant nugara. Dabar taip šokinėja visi geriausi pasaulio šuolininkai vyrai ir moterys.

IŠKELIAVO POVILAS PETRAS KAROBLIS

**RUGSĖJO 12 D., EIDAMAS 87 METUS, MIRĖ VIENAS
IŠKILIAUSIŲ LIETUVOS LENGVOSIOS ATLETIKOS TRENERIŲ,
SPORTO ORGANIZATORIUS, MOKSLININKAS, PROFESORIUS
POVILAS PETRAS KAROBLIS.**

P.P.Karoblis gimė 1932 m. sausio 1 d. Miegonyse, Biržų rajone. 1950 m. baigė Papilio vidurinę mokyklą, 1955 m. – Lietuvos kūno kultūros institutą. 1973 m. jam buvo suteiktas docento vardas, 1976 m. Tartu universitete apgynė pedagogikos mokslų kandidato disertaciją, 1989 m. Maskvos centriniam kūno kultūros institute – socialinių mokslų daktaro disertaciją. Habilituotas mokslų daktaras, nuo 1990 m. – profesorius.

Daugybę metų P.P.Karoblis dirbo Vilniaus pedagoginiame institute, vėliau ten pat, tik jau Edukologijos universitete. 1955–1960 m. buvo Fizinio auklėjimo katedros dėstytojas, 1960–1968 m. Gamtos mokslų fakulteto prodekanas, 1968–1973 m. ir 1989–2002 m. – Sporto metodikos katedros vedėjas.

Jis buvo žinomas sportininkas ir žiemą, ir vasarą. 1956 m. tapo Lietuvos slidinėjimo čempionu, 1954–1956 m. iškovojo medalių Lietuvos lengvosios atletikos čempionatuose.

Nuo 1960 m. P.P.Karoblis tapo Lietuvos lengvosios atletikos rinktinės treneriu. 1967 m. jam buvo suteiktas Lietuvos nusipelnusio trenerio vardas.

Kartu su žmona Felicija Karaliūnaitė-Karobliene daugelį metų rengė Lietuvos lengvaatlečius SSRS čempionatams, tautų spartakiadoms, olimpinėms žaidynėms. Jų auklėtiniai taip ir buvo vadinami – „karobliukai“. 1972–1978 m. buvo SSRS lengvosios atletikos rinktinės trenerių tarybos narys. Dirbo treneriu Etiopijoje.

1994–2013 m. Lietuvos olimpinės akademijos prezidentas, nuo 2013 m. – garbės prezidentas.

P.P.Karoblis parašė 37 knygas, skirtas moksleiviams, studentams, trene-

riams. Reikšmingiausi jo leidiniai: „Bėgimo treniruočių pagrindai“ (1974), „Moterų bėgimo treniruočių metodika“ (1975), „Sportinės treniruotės pagrindai“ (su kt., 1976), „Lengvoji atletika“ (1985), „Bėgioti – sveika“ (1987), „Bėgikų treniruotės pagrindai“ (1989), „Sporto treniruočių struktūra ir ugdymas“ (1994), „Fizinių pratimų kompleksai“ (1996), „Sportininkų ištvėrmės ugdymas“ (1996), „Bėgimas – sveikata“ (su E.Švedu, 1998), „Sporto treniruotės teorija ir didaktika“ (1999), „Lengvoji atletika. XX amžius“ (su kt., 2001), „Didelio meistriškumo sportininkų rengimas“ (su kt., 2002), „Jaunojo sportininko treniruotė“ (2003), „Sportinio rengimo teorija ir didaktika“ (2005), „Vilniaus pedagoginio universiteto iškiliausi sportininkai“ (2008), „Trenerių profesinė kompetencija rengiant sportininkus olimpinėms žaidynėms. (1996–

2008)“ (su kt., 2009), „Lietuvos olimpinės akademijos raida“ (1989–2010), „Mokslas, žmonės, darbai“ (2011).

Profesorius paskelbė per 200 mokslinių straipsnių žurnaluose, mokslinių metodinių konferencijų rinkiniuose. Jo mokslinių tyrimų straipsniai spausdinti JAV, Šveicarijoje, Vokietijoje, Suomijoje, kitose šalyse. Skaitė mokslinius pranešimus Konkordo universitete (Kanada), Etiopijoje, Prancūzijoje, Graikijoje, Vokietijoje, JAV, Rusijoje, Estijoje.

P.P.Karoblis rašė ir „Olimpinei panoramai“, neretai pasiūlydavo žurnalui įdomių temų, nuotraukų.

P.P.Karoblis apdovanotas LTOK garbės ženklu (1998), Olimpine žvaigžde (2000), Lietuvos didžiojo kunigaikščio Gedimino 5-ojo laipsnio ordinu (2001), Lietuvos Respublikos Seimo medaliu (2001), Vilniaus miesto pirmojo laipsnio medaliu (2001), KKSD pirmojo laipsnio ordinu su grandine „Už nuopelnus Lietuvos sportui“ (2007) ir kitais medaliais, pasižymėjimo ženklais. P.P.Karoblis pelnė Tarptautinio kilnaus sportinio elgesio komiteto diplomą ir laureato vardą (2003).

Jis dažnai, kol leido sveikata, lankydavosi Olimpiniame komitete. Ne vienerius metus buvo Vilniuje vykdavusių Olimpinių dienų vedėjas, šmaikštus bėgimo varžybų komentatorius. Niekada nieieškojo žodžio kišenėje, buvo jautrus, mokėjo ne tik pralinksinti, bet ir paguosti... Tokį jį prisiminsime.

Lietuvos tautinis olimpinis komitetas, LTOK prezidentė ir direktorato nariai, „Olimpinės panoramos“ bendradarbiai reiškia nuoširdžią užuojautą velionio šeimai, giminėms ir artimiesiems.

LTeam

SPORTO KINO FESTIVALIS

GRUODŽIO 6 – 9 D.

Laisvo judėjimo kolekcija

Rudens ir žiemos
kolekcijos ieškokite
Audimo parduotuvėse ir
www.audimas.com

AUDIMAS